

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

31. Martçı — Mektepli misin, alaylı mısın?..

N. N. N.

servet keşidesi

SIZE SERVET VAAT EDİYOR...

1 ÇEKİLİŞTE

6 MİLYON

Türkiye İş Bankasının
"Servet Keşidesi"
size refah... ve saadet
vaat ediyor. Ayağınıza
gelen bu güzel fırsatı
kaçırmayınız. Tasarruflarınızı
Türkiye İş Bankasına
yatırarak SERVET
KEŞİDESİNE MUTLAKA
KATILINIZ.

Servet Keşidesinde
**50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ikramiyesi

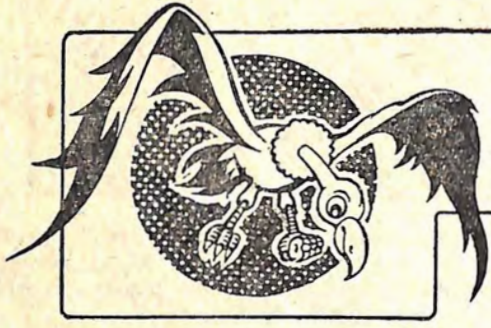
TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR.

(Yeni Ajans : 7661 — 236)

AKKABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 43 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Ekim 1966

Hastalık, Teşhis, Tedavi!

KURTULUŞ Savaşından sonra, Türkiye'nin maddi ve mânevî yapısı değişmiştir. Maddi yapısındaki değişikliği, Osmanlı İmparatorluğu haritasıyla Türkiye Cumhuriyeti haritasını yanyana getirince görürüz: Bir vatandan kaç vatan çıkmıştır. Eski İslâm ümmeti, yeni sınırları içinde Türk milletidir artık.

Atatürk, savaş yıllarında Anadolu ihtilâlinin başkumandanı idi. Zaferden sonra, inkılâbın başmimarı oldu.

Birinde, düşmanın süngüsünden vatani kurtarmıştır, öbüründe kara cehaletin pençesinden milleti.

Şimdi Üniversite kürsüsünde saygı ile dinlediğimiz profesör hanımlar, doçent hanımlar, asistan hanımlar onun kızlarıdır.

Şimdi yalnız bizim değil, dünyanın alkışladığı İdil Biret'ler, Ayşegül Sarıca'lar, Suna Kan'lar, Ayla Erduran'lar onun kızlarıdır.

Şimdi Türk sahnesinin sayısız yıldızları, Bediâ Muvahhit ablalarından Yıldız Kenter'e kadar, hepsi, hepsi onun kızlarıdır.

Şu çocuk doktoru, şu diş doktoru, şu ünlü mimar, şu başarılı mühendis, şu ressam, şu dekoratör, şu seramik sanatçısı onun kızları değil mi?

Ya şu, kaloriferli öğretmen okulunda yetişip dağ başındaki köy okuluna ışık götüren gençcik öğretmen kızlar?... En az öz babaları kadar onun kızları!

Bütün bu saydıklarım ve sayamadıklarım, onun disiplinli bir tek parti kadrosundan uzanmış elinde şekillendiler...

Sağlığında, kurtardığı yurduna çok partili rejimi getirmek istiyordu. Getirdi. Ama altı ay sonra, tekkelerinin, medreselerinin üstünden devrimlerin kasırgası geçmiş yobazlar, Menemen'de Kubilây'ın o genç, o yiğit başını kestiler!

Şimdi, O'nun özlemini duyduğu rejim içindeyim. Anayasa'yı bile gölgeleyen sokak hürriyeti, artık kanunlar üstüdür. Din de, komünizm de politika içinde hızla örgütleniyor. Sağın da partisi var, milletvekili var, konuşan ağız var, yazan kalemi var, alkışçısı var, besleyicisi var, solun da...

Amasya'da, Elmalı'yı isterlikçiler karşılıyor Başbakanı. Konya'da «İslâm radyosu» isterlikçileri konuşuyor politika meydanında ve Başbakanın karşısında!

Sokakta, grevin biri biterken biri başlıyor: «Haklarınızı çıplak ayaklarla alacaksınız!» diye kışkırtılanların grevi!

1933'ün Cumhuriyet Bayramını hayâlimden geçiriyorum: Gençliğin tek inançla gerilmiş göğsünden çıkan tek ses vardı:

**Türküz! Cumhuriyetin göğsümüz
tunç siperi,
Türk'e durmak yaraşmaz, Türk
önde, Türk ileri!**

O'nun sağlığında sokaktan başka sesler gelirdi ışık ışık. Böyle karanlık uğultular değil...

O gün onaltı, onyediyi yaşında o-

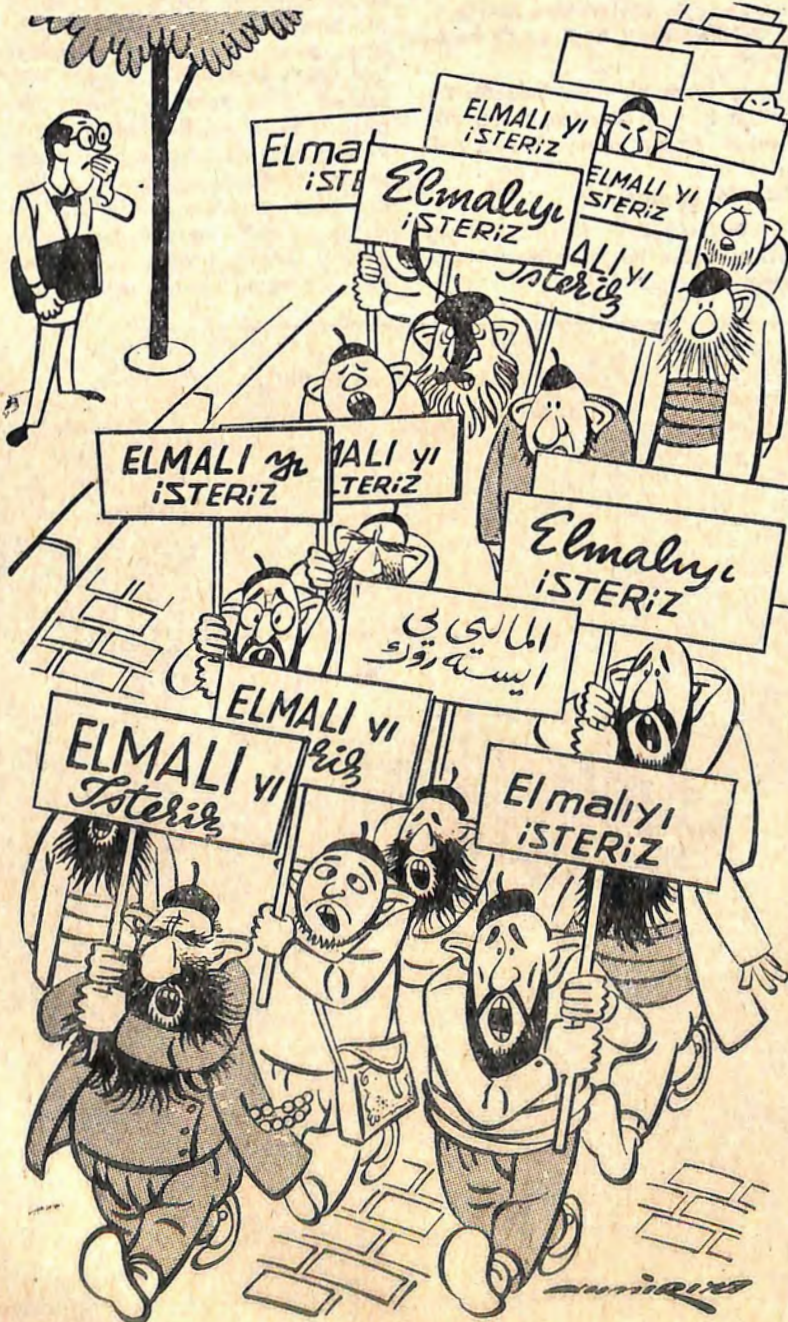
lan gençler, bugün, o yaşı aşmış gençlerin babalarıdır.

Atatürk iki yıl sonra, üç yıl sonra ve en son beş yıl sonra, ölüm döşeginde yine bu marşı dinledi...

Daha sonra, olaylar olayları kovaladı ve gençler Gazi Osman Paşa marşını söylediler bir ağızdan:

Olur mu, böyle olur mu?
Kardeş kardeşi vurur mu?

Demirel'in Amasya'da karşılanması :

Kardeş kardeşi her gün vuruyor artık. Taşla değil, kurşunla değil, bıçakla değil... Bu yaralar kafaların içinde, gönüllerin içindedir!

Ölümünden sonra, O'nun yetiştirdiği, O'nun güvendiği iki Başbakanı, İsmet Paşa ve Celâl Bayar, O'nun yolundan ayrıldılar.

Ne yazık, ne yazık, ne yazık ki, sayın İnönü, hâlâ «Atatürk yolundayız» dememek için «Ortanın solundayız» diye direniyor. Hem de parti tüzüğüne «Sosyalist» olmadığını yazmaya kararlı bir ortanın solu!

Nihayet kendi partisini bile yumruk yumruğa getiren bu sistemli bölünüş karşısında, birleştirici bir «Bayrak adam» görüyor musunuz?...

Ne yazık ki, bu büyük hizmete en layık olan eski milli şef, kendi kendisini bu tarihi vazifeden affetmiştir!

Sağdan, soldan kalkan yumruklar altında yaptığı son konuşmalara bakarak içimiz en iyi dileklerle dolu, yine sayın Demirel'e yönelmek istiyoruz. Ama nasıl? Ama nasıl? Ama nasıl?

Aranızda okumuş olanlar çoktur elbet. Machiavelli, büyük eşeri Le Prince'de şöyle der:

«Bir cumhuriyetin belirli bir devrinde bir hastalık başlar. Bu hastalığa başlangıçta teşhis koymak çok zordur, ama tedavi çok kolay...

Aradan zaman geçer. Teşhisi, sokaktaki adam bile koyar. Ama tedavi çok zordur artık...»

Atatürk'ün ölümünden sonra, sinsin sinsin başlayan hastalık, henüz sokaktaki adamın bile göreceği kadar belirli değildir çok şükür. Yalnız gâfil bir iyimserliğe de kapılmayalım: Hastalığımız, teşhisi çok güç, tedavisi çok kolay, başlangıç günleri içinde de değildir artık!

Sayın Süleyman Demirel'in konsültasyona çağırdığı iki kasa-ba doktoru, ne İçişleri Bakanı doktor Sükan, ne Sağlık Bakanı doktor Somuncu, sevgili hastamızın yapısı ne kadar sağlam olursa olsun, onu yatağından kaldıramazlar.

Yusuf Ziya ORTAÇ

CLAY'İ VERMEYİZ

Yazısız

TELEFON, kısa aralıklarla çalmaya başladı. Erguvan renginde, ipekten bir robdeşombriymiş genç adam, yattığı yerden kolunu uzattı, âhizeyi kaldırdı:

— Aloooo!...

İnce bir kadın sesi cevap verdi:

— Ankara'nızı veriyorum efendim. Buyurun, konuşun...

Genç adam, hemen davranıp oturdu:

— Alo! Alo Ankaral

— Buyurun.

— Kimle müşerref oluyorum efendim?

— Hususî kalem.

— Ah, çok affedersiniz beyefendiciğim, Devlet Bakan Kâmil Ocak beyfendi ile görüşmek istiyorum.

— Kim görüşmek istiyor?

— Zeki dersiniz beyfendi.

— Hangi Zeki?

— Sanatkâr Zeki.

— Ne sanatkârı? Kaynakçı filân mısınız?

— Hayır beyfendi. Ses sanatkârı Zeki Müren...

— Ha, öyle söylesenize Zeki bey. Bir dakika.. Vekil beyi şimdî bağlıyorum.

Genç adam bir süre bekledi. Telefonun karşıkl ucundan cevap çıkmıyordu. Neden sonra bir ses geldi:

— Alo, buyurun...

— Bendeniz Zeki Müren. Sayın Devlet Bakanı ile mi müşerref oluyorum efendim?

— Evet, ben Kâmil Ocak. Buyurun Zeki bey.

— Beyfendiciğim, zâtı devletlerini tâciz ettiğim için, bendenizi af buyurunuz.

— Estağfurullah Zeki bey.

— Beyfendimiz, geçen günkü gazetelerde zâtı devletlerine atfen bir beyanat intişar etti. Bu beyanat bendenizi pek müteessir etti efendim.

— Ne gibi beyanat Zeki bey?

— Efendim, mâlûmu devletleri, dünya profesyonel ağır sıklet boks şampiyonu Clay...

— Evet. Mehmet Ali Clay..

— Evet efendim, Mehmet Ali Clay.. Bu Mehmet Ali Clay için benim nasıl hazırlıklar yaptığımı, bütün gazeteler hararetle yazdılar. Efendim, bendeniz, evimdeki tek mil mobilyaları cilâya vermiştim. Parkeleri de gene tertemiz cilâlatmışım. Perdeler yıkanı, camlar silindi, yağlı boyaların üstünden bir kat daha geçildi. Kristal avizeler teker teker tavandan indirilip sabunlu sularla yıkandı. Hele Clay'ın yatacağı odayı bir görmelisiniz. Kendi yatak odamı ona tahsis etmişim. Somyenin yaylarını teker teker elden geçirmesi için, yaylı sazlar kuartetinden ihtisas sahibi bir arkadaşı görevlendirmiştim. Yeni çarşaf lar tedarik ettim. Kırmızı atlastan iki tane yorgan diktirdim. Yatakları hallaca attırdım. Kuş tüyü yastıklara yeni kılıflar geçirttim. Yatağın başucundaki komode, Diorling'ten tutun da, Arpège'lere, Chocking'lere varıncaya kadar

çeşitli parfümler, vitaminli gece kremleri, Eterna 27 ler ve saireyl yerleştirdim. Bütün bunların hepsi, Mehmet Ali Clay içindi.

— Evet, sonra ne olmuş?

— Sonra zâtı âliniz, Vaşington Büyük Elçimiz Turgut Menemencioğlu'nu görevlendirmişsiniz. Onun de-lâletiyle Clay'ı memleketimize çağır-mışsınız.

— Evet, çağırdım.

— Clay'ın, dâveti kabul etmesi üzerine, gazetecilere bir demeç vermişsiniz. «Dünya Şampiyonu Clay'ı, Devlet olarak biz misafir edeceğiz. Bu husus Zeki Müren'i ilgilendirmez» demişsiniz.

— Evet, dedim.

— Ama, istirahat ederim beyfendiciğim, biz boşuna mı hazırladık koskoca yatağı? Ben yatağı hazırlamadan önce niye dâvet etmediniz? Yatak hazırlandıktan sonra, zâtı âliniz ortaya çıkıyorsunuz ve Büyükelçiyi Mehmet Ali'ye gönderiyorsunuz.

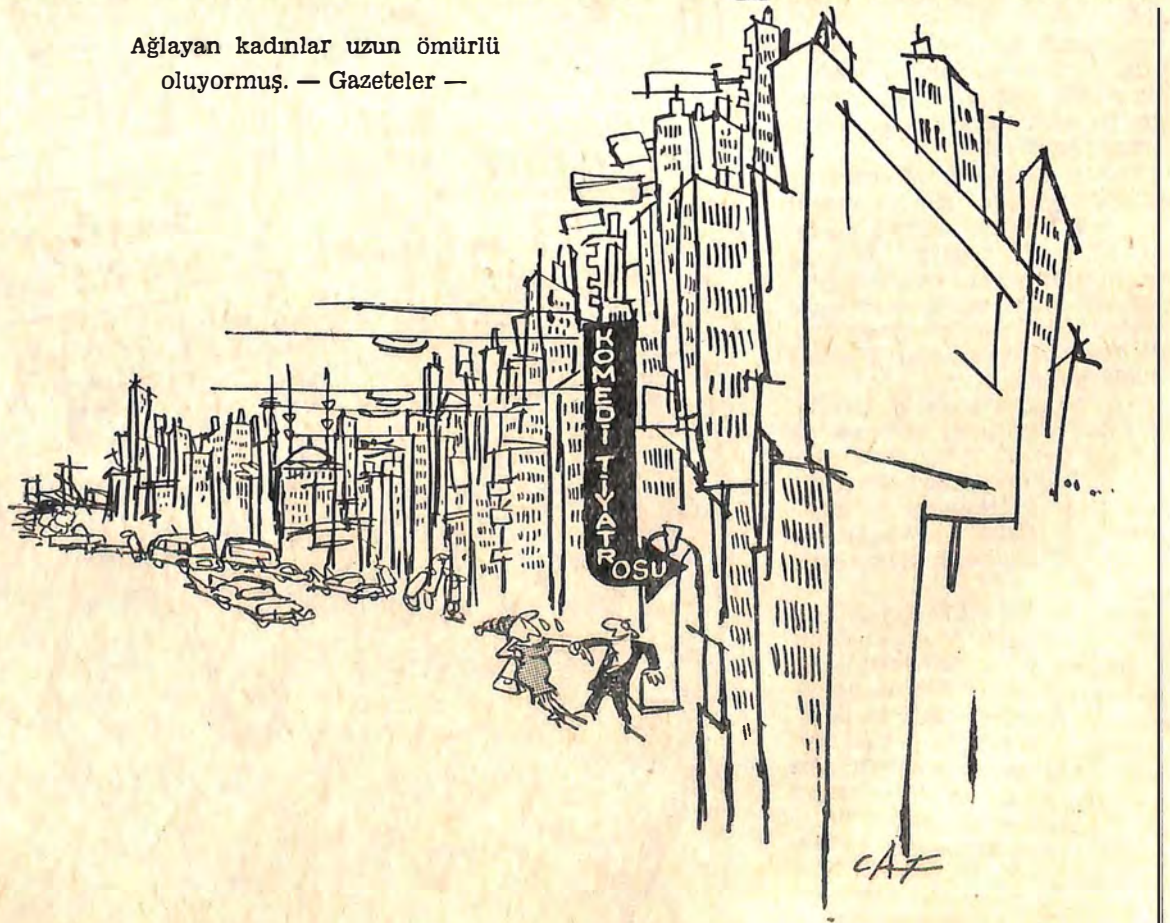
— Canım Zeki bey, öyle söylüyorsunuz ama, ben sizin yatak hazırladığınızı nereden bileyim?

— Sizden önce ben demeç vermiştim. Clay'ı yatağında yatıracağım, demiştim.

— Ben görmedim sizin o demecinizi.

— Evet, böyle bir demecim çıktı gazetelerde... Onu ben karşılayacak, ben ağır layacaktım. Birçok ikramda bulunacaktım. Benim Clay'a vere-

Ağlayan kadınlar uzun ömürlü
oluyormuş. — Gazeteler —

— Maksadını açık söyle herif!

ceklerimi, siz Devlet Bakanı olarak verebilir misiniz?

— Veririz tabii...

— Ama iyi düşünün beyfendi, bu kadar çabuk cevap vermeyin!

— Efendim, sizin Clay'a yapacağınız bir davet varsa, bunu kendiniz yaparsınız. Clay Türkiye'ye, şimdi-lik bizim misafirimiz olarak gelecek tir.

— Öyle söylüyorsunuz ama, bu konuda bana karşı hiçbir anlayış göstermiyorsunuz. Halbuki Basketbol Federasyonu Başkanı Faik Gö-
kay beye karşı son derece anlayış-
lı davrandınız. «Sporda aşk memnu
mudur?» şeklinde size sorulan bir
soruya «Dünyanın hiçbir yerinde,
aşk, memnu değildir. Aşk tatlı şey-
dir, bunu herkes yapıyor» diye karşı-
lık veriyorsunuz.

— Evet, öyle düşünüyorum.

— Bu bir olgunluğun, anlayışın ifadesidir. Siz bu anlayışı bana kar-
şı göstermiyorsunuz!

— Zeki bey, size hürmetim var-
dır, çünkü sesinizi pek beğenirim.
Fakat siz de durumumuzu takdir et-
melisiniz. Clay'ın daveti konusu, Ba-
kanlar Kurulunda görüşüldü, karara
varıldı. Bu karar Resmi Gazete'de
yayınlandı. Sonra durum, Dışişleri
Bakanlığına bildirildi. Dışişleri Ba-
kanlığı, Vaşington Büyükelçiliğine
gerekli tâlimatı verdi. Büyükelçi, ge-
rekli teşebbüslerde bulundu. Sonun-
da Clay'a bu vaziyeti kabul ettirdi.

— Beyfendi, çok affedersiniz, si-
zin Hükümet olarak Clay'la ne alış
verişiniz olabilir? Hani, gazeteci
döğdürmek için desem, o işi bura-
da yapanlar var zaten. Üstelik ele
de geçmiyorlar. Sonra efendim, Be-
lediye Meclisinde bazı üyeler de ya-
pıyorlar aynı işi... Zaten gazeteci
döğmenin, döğdürmenin hiçbir ceza-
sı olmadığı için, daha da artacaktır
bu çeşit kimseler. Sizin, parti ola-
rak, bu konuda bir sıkıntı çektiğiniz
yok ki... O bakımdan Clay'a pek
ihtiyacınız olmayacaktır sanırım. Ha-
nl, Dünya Şampiyonunu çağırıp da
burada, bizim boksörlerle bir maç
yaptırmayı ve bu maçın gelirini Var-
to felâketzedelerine tahsis etmeyi
düşünüyorsanız, bunda da yanıldığı-
nızı söylemek isterim. Çünkü maçın
hâsılatı, Ankara'dan Varto'ya gidin-
ceye kadar, yolda döküle döküle tü-
kenip gider. Bunun dışında, Hüküme-
tin bunca masraf edip de Clay'ı ça-
ğırmasında ne sebep bulunabilir?

— Zeki bey! Madem benimle sa-
mimi konuşuyorsunuz, ben de size
o şekilde samimi davranayım. Yal-
nız, konuştuğlarımız kendi aramızda
kalsın ve hiçbir suretle gazetelere
intikal etmesin.

— Bundan şüphemiz olmasın bey-
fendi.

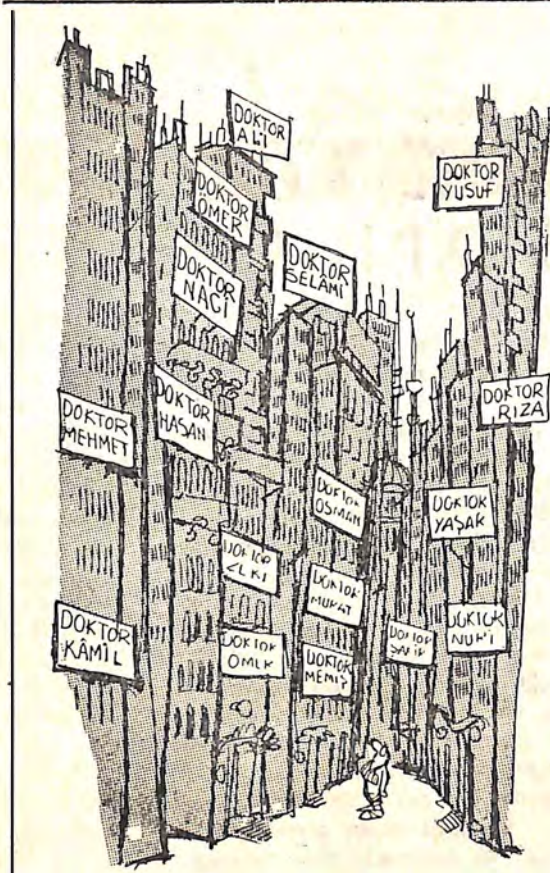
— Zaten size güvenim vardır da,
onun için söylüyorum.

— Teşekkür ederim efendim.

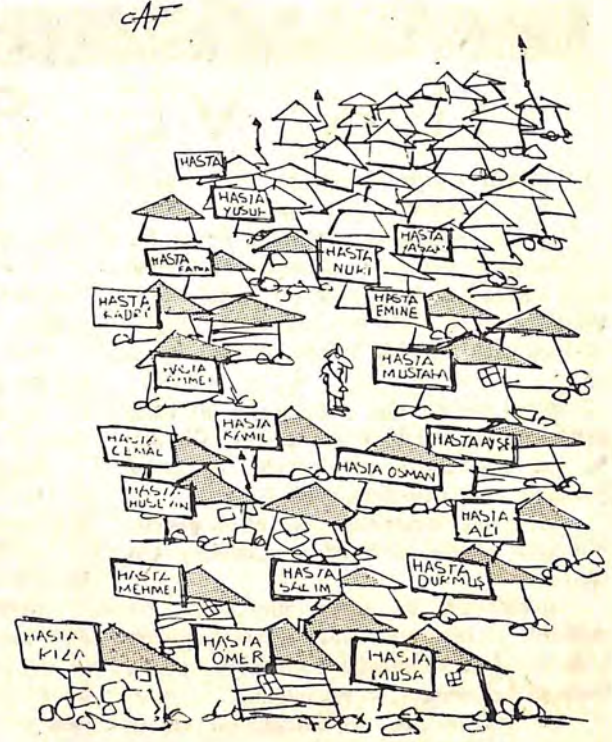
— Bu Mehmet Ali Clay müslü-
man değil mi?

— Evet, müslüman.

— Hükümetimizin maksadı, Clay'ı
buraya getirdikten sonra, cami cami
dolaştırıp namaz kıldırmaaktır. Tabii,
Clay'ın, namaz kılarken çekilecek
resimleri gazetelerde çıkacak ve bü-
tün memlekete yayılacak. Dünya yü-
zünde, yumruklarıyla devirmedik a-
dam bırakmayan bir müslümanın,
Süleyman Demirel Hükümetinin dâ-
vetlisi olarak, o heybetli vücuduyla
ve sayın Başbakanımızla birlikte Ha-
cı Bayram Camiinde secdeye yat-
tığını bir düşünün. Bütün memleket
yerinden oynar vallahi...

İstanbul'da bir hasta!

Anadolu'da bir doktor!

— Eeeeeet!... Bakın bunu hiç dü-
şünmemiştim.

— Ama biz düşündük. Dünya boks
şampiyonu bir müslümanın Hacı
Bayram Camiinde kılacağı bir na-
maz, gerek İnönü'ye, gerekse Yar-
gıtay Başkanı İmran Öktem'e indiril-
miş, ağır bir darbe olmaz mı?

— Darbe mi?

— Hem de bir daha yerinden kı-
mılatmıyacak bir darbe...

— Yâni, sonuç olarak, Clay'ı ver-
miyorsunuz, öyle mi?

— Veremeyiz kardeşim. Nasıl ve-
ririz? Clay'ın burada kılacağı bir na-
maz, bir milyon oydur. Namaz kıl-
dırmak için çağırdığımız adamı, sen
tut Zeki Müren'in yatağına sok! Ola-
cak iş mi bu? Biz izin versek bile,
memleketin yüksek menfaatleri bu-
na izin vermez. Kusura bakmayın!

Devlet Bakanının bu konuşmasına
Zeki Müren enikonu içermişti:

— Asıl siz kusura bakmayın, de-
di. Böyle şeyler yüksek menfaat de-

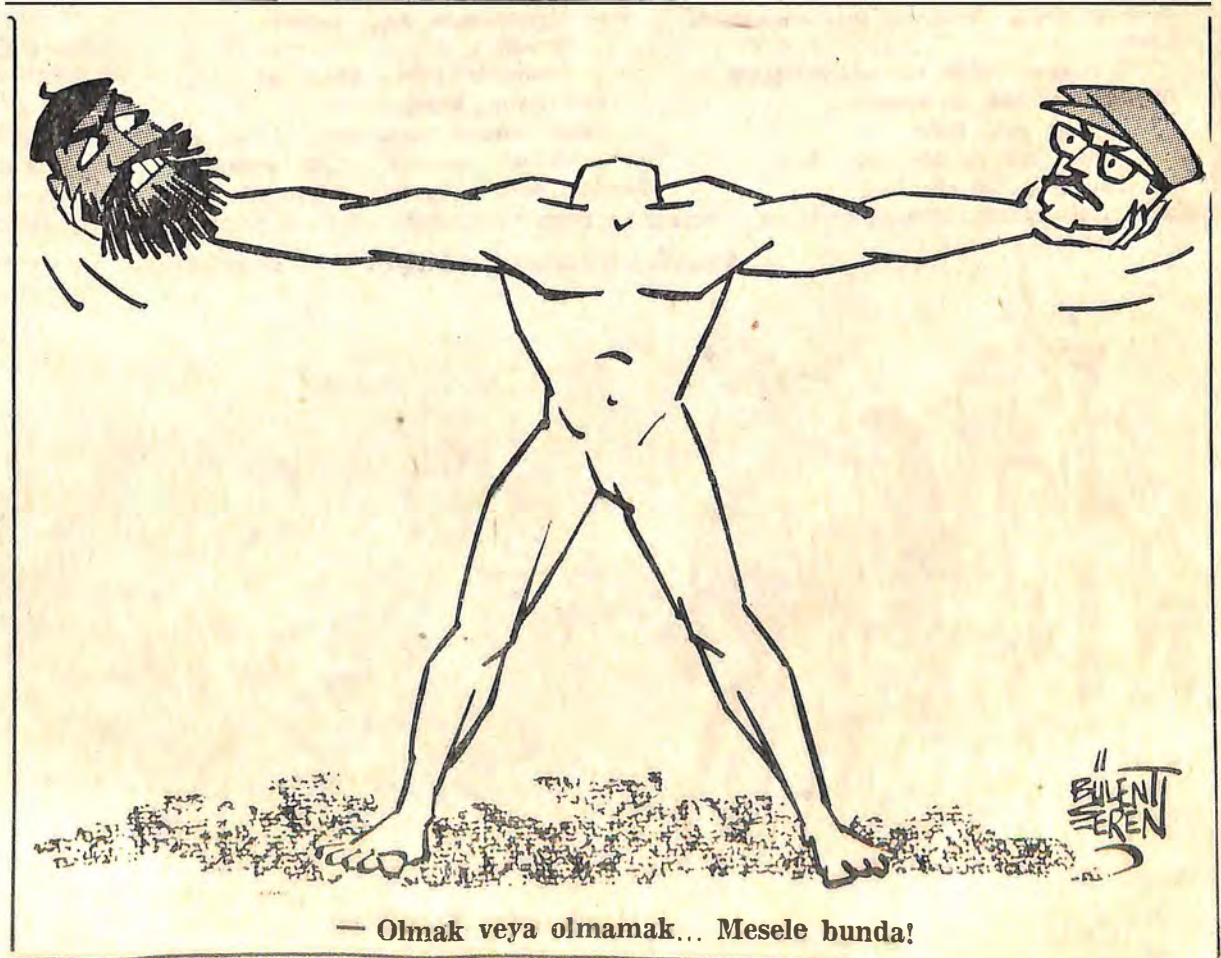
ğil, alçak menfaattir. Sizi rahatsız
ettiğim için özür dilerim. Allahais-
marladık.

Sinirli bir halde telefonu kapattı.
Sonra kendi kendine mırıldandı:

Ah ne zalim Bakanmış bu Kâmil

Ocak,
Ben Clay'ı yatağıma alacaktım
sıcak sıcak!

Adnan VELİ

— Olmak veya olmamak... Mesele bunda!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

İLK VE SON GECEMİZ

BİRİNCİ Dünya Savaşının son günleri idi, İmparatorluğun çöktüğü günler. Merkez Kumandanı Miralay Cevat beyin bir emri yayınlandı gazetelerde: Çarşaf-ların etekleri aşık kemiklerine kadar uzun olacak!... Bunu niçin mi yazıyorum? Bugün-kü mini etek gençliği hasretimizi anlasın di-yo...

Şimdi çık sokağa, dizkapağın bir karış üstüne kadar çıplak bacağı seyret! Git plâ-ja, bel çukurundan göbek çukuruna kadar kumların altın döşegine serilmiş!...

Böyle bir kartpostalı, biz İdadi gençle-rine gizli ellerle satarlardı Şehzadebaşı kır-tasiyeciler!

Anlatılabildim mi acaba, yirmisinde bir delikanlı ile bir körpe kızın o aşık kemiğine kadar karalara büründüğü günlerde bir odada başbaşa kalışlarının iç ezgilerini?...

Bir gaz lâmbası, iki bardak, bir sürahi su... Belki de bayılırsak diye getirmişlerdi bunları!

Perde aralığından gittikçe koyulaşan bir çamlık, çam dalları aralığından tek tük yıldız-lar görünüyor. Dışarda çıt yok. Ev, nefes al-mıyor.

Birbirimize baktık korka korka... O:

— Evdekiler çıldıracak, dedi.

Ben başımı salladım:

— Çıldıracak!

— Yarın ne cevap vereceğiz?...

Bunu sormakta haklıydı: Ben de anne-cevap vermek zorundaydım.. Nerde bu-günkü âsi gençlik! Ne «muhterem valde» mi-zin adı «koca karı» idi, ne «muhterem pe-der» İmlzin adı «moruk»!

İkimiz de ayaktaydık yarı ışıklı odada. Yatmaya değil, oturmaya bile cesaretimiz yoktu...

O boynunu büktü, ben ellerimi açtım ve ilk defa karşılıklı gülümsedik:

— Çare yok.. Oldu!

— Şey, dedi bayılırcasına... Şey!

Yüzüne baktım bön bön:

— Ne?...

— Size itimadım var... Bu fırsattan ıstifade etmek istemezsiniz, değil mi?...

Nasıl korkmasın? Bir odada kalacaktı benimle! Kalbi, avcı görmüş serçeydi zaval-lıcığın!

Ne desem? Bütün erkekliğimle mi, bü-tün enayiliğimle mi, başımı eğdim:

— Hiç üzülme... Kendini yalnız odan-daymış gibi rahat yat, rahat uyu!

Sesi titrek:

— Öyleyse, dedi, siz arkanızı dönünüz, ben soyunup yatağa gireyim...

— Peki, dedim... Sonra siz gözlerinizi kaparsınız, ben soyunup sedire uzanırım...

Perde aralığından yıldızları seyre başla-dım yüreğim çarpa çarpa...

Duyduğum her sesin bir mânâsı vardı: Bu fişirtı, belinden düşen çarşaf eteğinin ipek sesiydi. Bu, ayağından çıkan iskarpin... İşte çoraplarını sıyırdı... İşte, düğmeleri çö-zülmüş beyaz blüz omuzlarından kaydı... Bir somye gıcirtısı... Tamam!

— Gözlerimi kapadım...

Karyolaya girmiş, duvara dönmüştü. Hastalanmış mıydım acaba?... Her tara-fım titriyordu soyunurken...

Ceketim, pantolonum... Hepsi bir san-dalyenin üstünde toplandı.

Sonra, bir don, bir gömlek, ince bir pike altında sedire uzandım.

— Dönebilirsiniz!

Döndü. İki örtü altından iki baş, tutuş-muş gözlerle birbirine bakıyordu... İkimiz de susuyorduk korkudan... Sesimizin nasıl çıka-cağı belli değildi ki!

İlk cesareti o gösterdi:

— Uyuyabilecek miyiz acaba?

— Bilmem...

— İsterseniz lâmbayı söndürün!

Fitili kıstım, üfledim...

Şimdi karanlık içinde daha bizbize, da-ha birbirimize yakındık. Kalbi göğsümde çarpıyor, nefesi yüzümde dolaşıyordu san-

ki... Yüzünün sıcaklığını dudaklarımda, dudak-larının sıcaklığını yüzümde duyuyordum!

— Uyudunuz mu?

— Hayır...

Bu suali belki bin kere sorduk biribiri-mize... Nasıl uyuyabilirdik ki?... Dilsiz arzu-lar içinde, bir yandan bir yana döne döne ge-çiyordu saatler... Bir adım, bir tek adım bek-liyorduk ikimiz de!

«Gel» der gibi «git» diyecekti. «Olur» der gibi «olmaz» diye yalvaracaktı. Avuçları iterken kolları dolanacaktı boynuma!

Perde aralığından görünen çamlar, ağa-ran gök kadifesi önünde bu cesur adımı bek-leye bekleye belirdi... Sabah oluyordu ar-tık... Kuş sesleriyle çamlık uyanıyordu.

Nasıl yattıksa öyle kalktık: Önce o yü-zünü duvara döndü, ben giyindim. Sonra, ben pencereden uzaklara daldım, o giyindi.

Bir odada uykusuz geçen bir geceden sonra, yabancılaşmış gibiydik birbirimize. Gözgöze gelmekten korkuyorduk âdeta...

Ayak pırtırdığımızdan kalktığımızı duyan ev sahibi hafifçe kapıyı vurdu.

— Giriniz!

Kır saçlı kadın, geceyi sedir üstünde ge-çirdiğimi, yastıktan ve pikeden sezince, az daha elindeki çay tepsisini düşürecekti şaş-kınlıktan!

İskeleye geldiğimiz zaman, ilk vapur he-nüz uykulu yolcularını alıyordu. Gamlı bir sa-bah içinde ne kadar uzun sürdü bu bir saat... Köprü'de birbirimizden ayrıldık. O, Kadıköy'e gidecekti, evine... Ben?... Ben nereye gide-ceğimi bilmiyordum henüz.

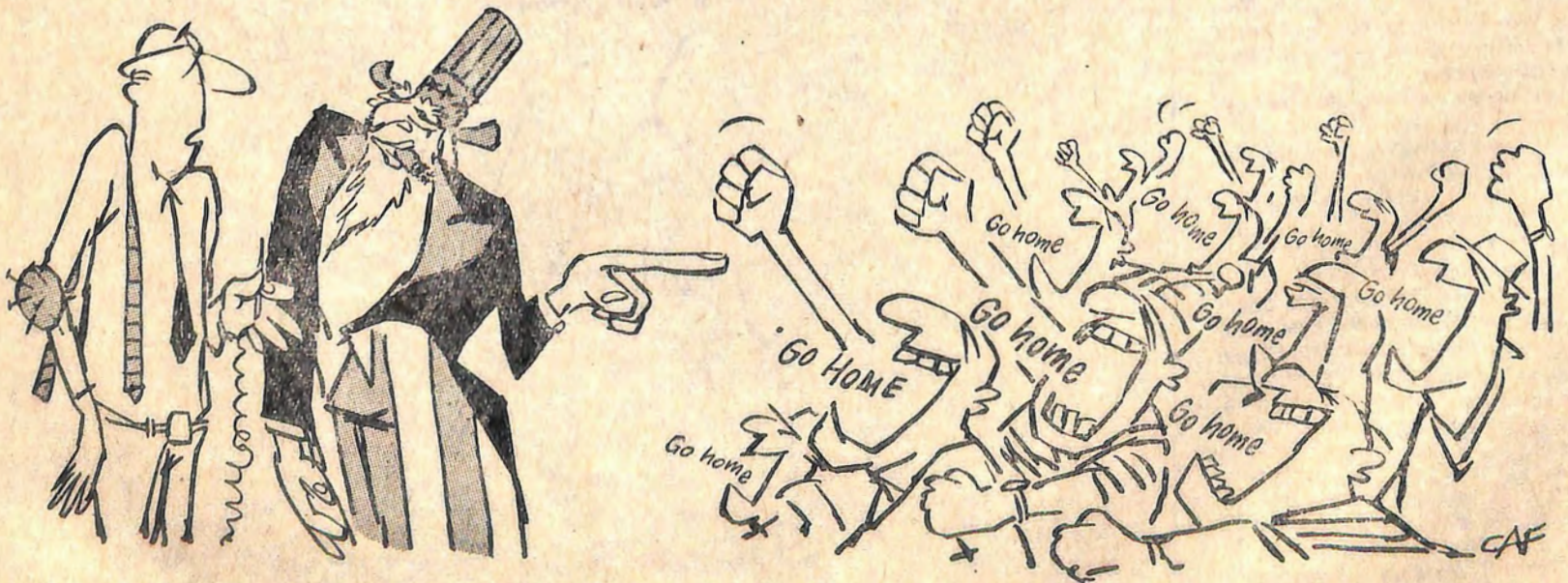
Parmakları avucumdan düştü:

— Allahaismarladık...

Bu, meğer son «Allahaismarladık» mış. Bir daha karşıkarşıya geldik, ama gözgöze gelmedik.

Bilirim, böyle bir budalalık yapmazsınız. Ama yine de kulağınızda bulunsun gençler: Kadın, ihaneti bile affeder, aptallığı asla!

Amerika bizden terzi istiyor... — Gazeteler —

— Haydi usta, dik şunların ağızlarını!..

cekleriml, siz Devlet Bakanı olarak verebilir misiniz?

— Veririz tabii...

— Ama iyi düşünün beyfendi, bu kadar çabuk cevap vermeyin!

— Efendim, sizin Clay'a yapacağınız bir davet varsa, bunu kendiniz yaparsınız. Clay Türkiye'ye, şimdi-lik bizim misafirimiz olarak gelecektir.

— Öyle söylüyorsunuz ama, bu konuda bana karşı hiçbir anlayış göstermiyorsunuz. Halbuki Basketbol Federasyonu Başkanı Faik Gö-kay beye karşı son derece anlayış-lı davranmış. «Sporda aşk memnu mudur?» şeklinde size sorulan bir soruya «Dünyanın hiçbir yerinde, aşk, memnu değildir. Aşk tatlı şey-dir, bunu herkes yapıyor» diye karşı-lık veriyorsunuz.

— Evet, öyle düşünüyorum.

— Bu bir olgunluğun, anlayışın ifadesidir. Siz bu anlayışı bana kar-şı göstermiyorsunuz!

— Zeki bey, size hürmetim var-dır, çünkü sesinizi pek beğenirim. Fakat siz de durumumuzu takdir et-melisiniz. Clay'ın daveti konusu, Ba-kanlar Kurulunda görüşüldü, karara varıldı. Bu karar Resmi Gazete'de yayınlandı. Sonra durum, Dışişleri Bakanlığında bildirildi. Dışişleri Ba-kanlığı, Vaşington Büyükelçiliğine gerekli tâlimatı verdi. Büyükelçi, ge-rekli teşebbüslerde bulundu. Sonun-da Clay'a bu vaziyeti kabul ettirdi.

— Beyfendi, çok affedersiniz, sl-zin Hükümet olarak Clay'la ne alış verişiniz olabilir? Hani, gazeteci döğdürmek için desem, o işi bura-da yapanlar var zaten. Üstelik ele de geçmiyorlar. Sonra efendim, Be-lediye Meclisinde bazı üyeler de ya-pıyorlar aynı işi... Zaten gazeteci döğmenin, döğdürmenin hiçbir ceza-sı olmadığı için, daha da artacaktır bu çeşit kimseler. Sizin, parti ola-rak, bu konuda bir sıkıntı çektiğiniz yok ki... O bakımdan Clay'a pek ihtiyacınız olmayacaktır sanırım. Ha-nı, Dünya Şampiyonunu çağırıp da burada, bizim boksörlerle bir maç yaptırmayı ve bu maçın gelirini Var-to felâketzedelerine tahsis etmeyi düşünüyorsanız, bunda da yanıldığ-ınızı söylemek isterim. Çünkü maçın hâsılatı, Ankara'dan Varto'ya gidin-ceye kadar, yolda döküle döküle tü-kenip gider. Bunun dışında, Hüküme-tin bunca masraf edip de Clay'ı ça-ğırmasında ne sebep bulunabilir?

— Zeki bey! Madem benimle sa-mimi konuşuyorsunuz, ben de size o şekilde samimi davranayım. Yal-nız, konuştuklarımız kendi aramızda kalsın ve hiçbir suretle gazetelere intikal etmesin.

— Bundan şüpheleniz olmasın bey-fendi.

— Zaten size güvenim vardır da, onun için söylüyorum.

— Teşekkür ederim efendim.

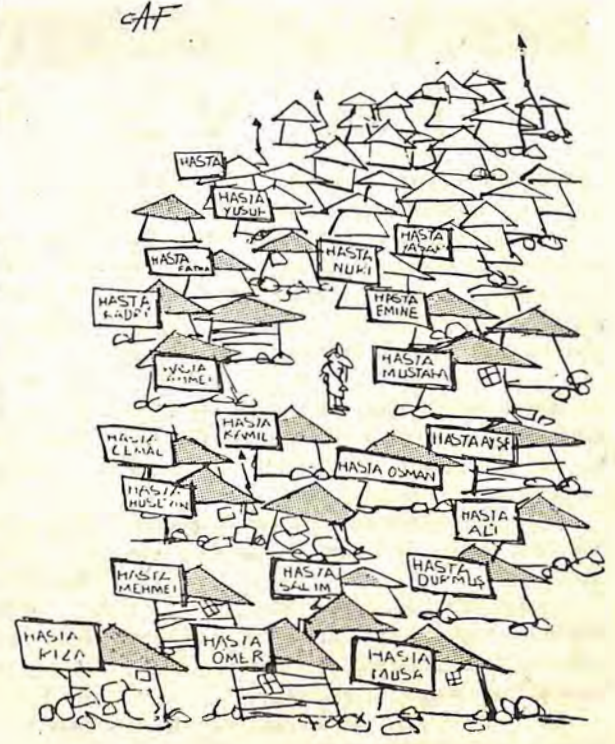
— Bu Mehmet Ali Clay müslü-man değil mi?

— Evet, müslüman.

— Hükümetimizin maksadı, Clay'ı buraya getirdikten sonra, cami cami dolaştırıp namaz kıldırmaktır. Tabii, Clay'ın, namaz kıldırarak çekilecek resimleri gazetelerde çıkacak ve bü-tün memleketi yayılacak. Dünya yü-zünde, yumruklarıyla devirmedik a-dam bırakmayan bir müslümanın, Süleyman Demirel Hükümetinin da-vetlisi olarak, o heybetli vücuduyla ve sayın Başbakanımızla birlikte Ha-cı Bayram Camiinde secdeye yattı-ğını bir düşünün. Bütün memleket yerinden oynar vallahi...

İstanbul'da bir hasta!

Anadolu'da bir doktor!

— Eeeeeet!... Bakın bunu hiç dü-şünmemiştim.

— Ama biz düşündük. Dünya boks şampiyonu bir müslümanın Hacı Bayram Camiinde kılacağı bir na-maz, gerek İnönü'ye, gerekse Yar-ğıtay Başkanı İmran Öktem'e indiril-miş, ağır bir darbe olmaz mı?

— Darbe mi?

— Hem de bir daha yerinden kı-mıldatmıyacak bir darbe...

— Yâni, sonuç olarak, Clay'ı ver-miyorsunuz, öyle mi?

— Veremeyiz kardeşim. Nasıl ve-ririz? Clay'ın burada kılacağı bir na-maz, bir milyon oydur. Namaz kıldırmak için çağırduğumuz adamı, sen tut Zeki Müren'in yatağına sok! Ola-cak iş mi bu? Biz izin versek bile, memleketin yüksek menfaatleri bu-na izin vermez. Kusura bakmayın!

Devlet Bakanının bu konuşmasına Zeki Müren enikonu içlerlemişti:

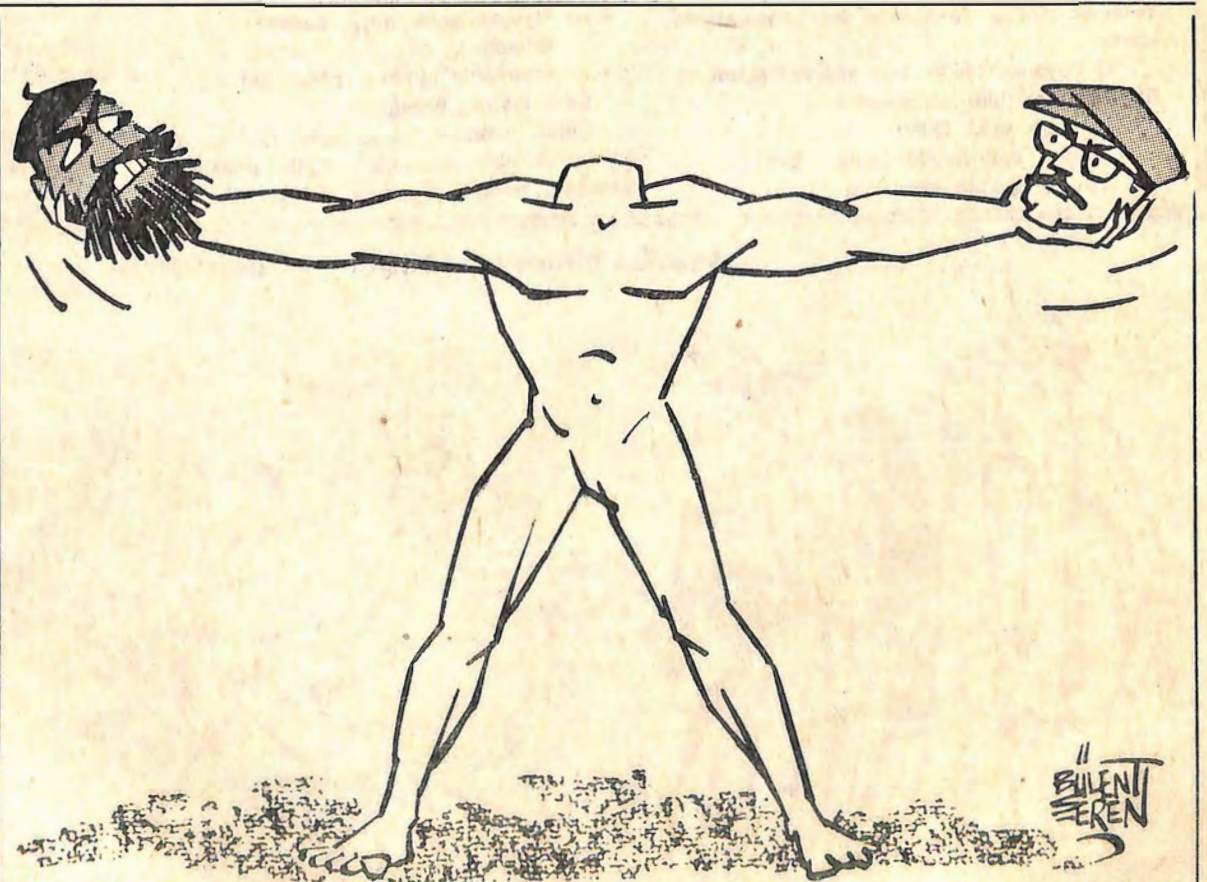
— Asıl siz kusura bakmayın, de-di. Böyle şeyler yüksek menfaat de-

ğil, alçak menfaattir. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Allahais-marladık.

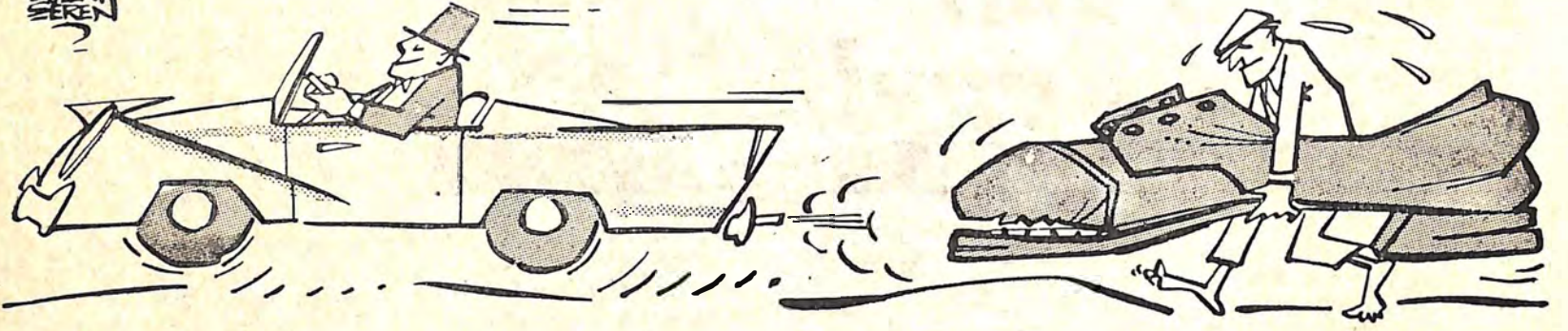
Sinirli bir halde telefonu kapattı. Sonra kendi kendine mırıldandı:

Ah ne zalim Bakanmış bu Kâmil Ocak, Ben Clay'ı yatağıma alacaktım sıcak sıcak!

Adnan VELİ

— Olmak veya olmamak... Mesele bunda!

Silindir ve kasket...

YEDİ

PAZARTESİ:

Özenti

Son bir ay içinde ikinci olay bu: İstanbul'da şuuru kaybeden bir turist, akıl hastanesine kaldırılmış.

İnsan üzülüyor, üzülüyor ama, gene de «Oh olmuş kerataya!» demekten kendini alamıyor.

Birader evini, barkını, rahatını terkedi, neden yurdundan çıkar-sın? Haydi diyelim bir cahillik edip çıktın, neden İstanbul'a ge-lirsin? İnsan hem buraların du-rumunu bilmez, hem apar topar gelirse, en azından aklını kaçı-rır işte! Sen bizim serbest dolaş-mamıza ne bakıyorsun? Tımar-hanemiz küçük yapılmış... Dışar-dakileri içerisi almıyor da on-dan!

SALI:

Karma fasıl

Deprem bölgesi halkı: «Soğuk-lar başladı, kış bastırmak üze-re... Vaadedilen yardımlar eli-mize geçmedi» diye bağıyor. Jandarma himayesinde köylüler-le konuşan İmar ve İskân Baka-nı: «Ne yapalım yâni? Varto'yu ben mi sallayıp yıktım?... Çalış-malarımızı beğenmezseniz, ken-dinize yeni bir hükümet bulursu-nuz!» diye bas-bariton bir sesle koroya katılıyor.

Varto Kültür Derneği gazete-lere «İmdat» telgrafları çekiyor, hükümete göre yardımlar günü gününe felâketzedelere veriliyor.

Varto'lulara göre, karaborsacı-ların eline geçen yardım malze-meleri yerini bulmuyor, hükü-met yetkililerine göre yardımlar halk arasında âdilâne dağıtılıyor.

Size, duruma uygun bir fıkra anlatayım:

Köyden yeni gelmiş bir vatan-daş işsiz kalır, hastanelerden birine başvurur. İnafa gelen baş hekim, ona, yıkama odasının bek-çiliğini verir. Odada dört ölü vardır. Bekçinin acemi olduğunu düşünen doktor:

— Bak, der, bunlar ölüdür. Dik-katli ol, içeri dışarı sakın kimse-yi bırakma.

Sabaha karşı sızıp uyuyan a-damcağız, bir gürültü ile yerin-den fırlar. Gözlerini açar ki, ne görsün? Ölülerden biri yatağında doğrulmuş, avazı çıktığı kadar bağırmıyor mu? İlk şaşkınlığı ge-çince:

— Sus be, der. Ne bağıırıyo-sun?

Öteki, korku içinde cevap ve-rir:

— Beni buraya niçin getirdi-ler?... Ben sağım!... Ben ölmê-dim!...

Bekçi, cahil köylü ama, dokto-ra da, ilime de inancı var. Öf-keyle yerinden fırlayarak:

— Yat ulan teres, der. Öteki-leri de kaldırma ayağa! Doktor bi kere ölmüş belledi seni. Sağ olup olmadığını ondan daha iyi mi bilecen?

Şimdi bize de, ilgililerin sözü-ne inanıp susmak düşüyor. Var-to'ya yardımın gidip gitmediğini, Varto'lular hükümetten daha iyi mi bilecekler?...

PAZAR:

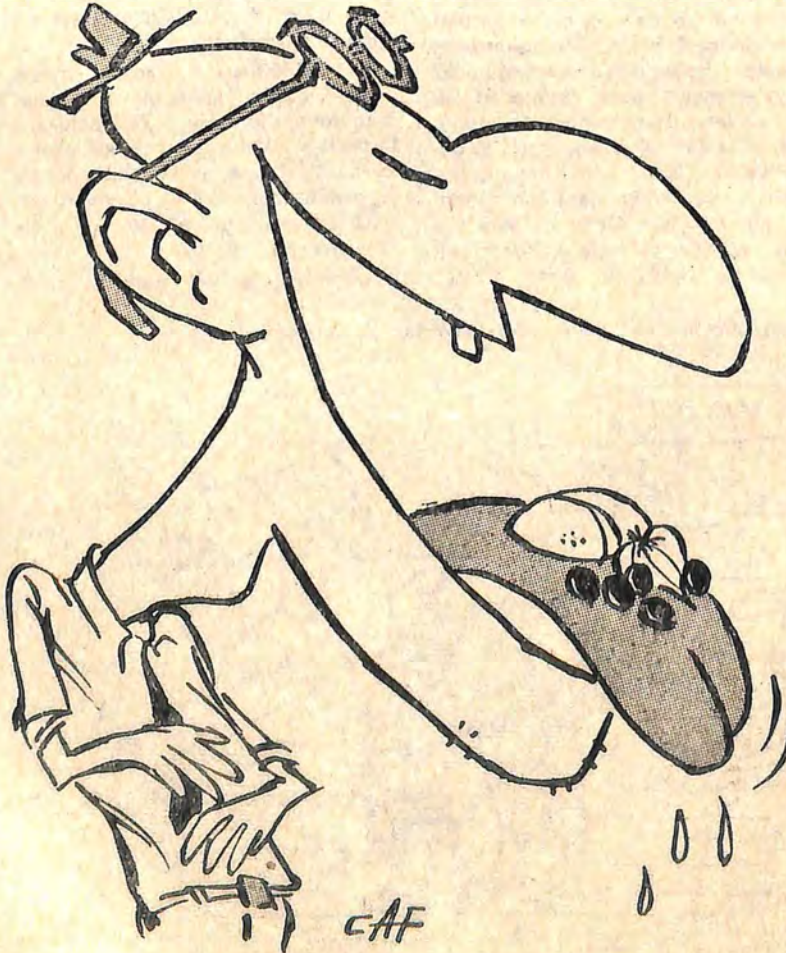
Hasan Tez

C.H.P.'li Hasan Tez, 76'ların bildirisine attığı imzayı geri al-mış:

— İsmet Paşa ne yaparsa keramet ondadır, diyor, sağday-sa sağdayım, soldaysa solda... Onun için imzamı geri alıyorum.

Bu demec üzerine ispiirtizma masasına heccav Eşref'in ru-hunu çağırıp sorduk. Şu cevabı verdi bize:

İmzamı alacağım diyor Hasan, tez getir! Cafer yapmaz Hasan'ın yaptığını: Bez getir!

34 üncü Dil Bayramı kutlandı!

GÜN

ÇARŞAMBA:

İtiraf

Nevşehir'de sert bir konuşma yapan Başbakan Süleyman De-mirel, «Memlekette bilgisiz İn-san yoktur!» demiş.

Bu kadar samimi itirafıta bulu-nan bir Başbakana can kurban! Koca memlekette topu topu bir kaç tanecik bilgisiz vardı, onla-rı da Bakan yaptı!

PERŞEMBE:

Açık teşekkür

Tıp otoritelerine göre, ağlayan kadınlar daha uzun ömürlü olu-yormuş.

O halde nankörlük etmiyelim de, gelmiş geçmiş bütün İktidar-lara ağır birliği ile teşekkür ede-lim. Malûm ya, iktidara gelen, gl-dinceye kadar anamızı ağlatmıştı.

CUMA:

Sopalı hürriyet

Polisten dayak yiyenlerin fer-yadı, yine gazetelerin birinci say-falarında yankılanmaya başladı.

Bu, 1950 den önce de böyleydi, 1960 dan sonra da böyle... Zavallı vatandaşı ne demokrasi-nin gelişi sopadan kurtarabildi, ne 27 Mayıs Devrimi!

Başka ülkelerde de böyle ga-liba. Kişinin hürriyeti genişledik-çe polis copları kalınlaşıyor ol-malı ki, Anatole France, «Tanrı-lar Susamışlardı» isimli eserinde, Fransa büyük İhtilâllı anla-tırken şöyle der: «Cumhuriyet, yurtdaşlarına erdemliğin tadını, sopayla kışkırlardan tattırmıştırl»

CUMARTESİ:

Yolculuk var

Cumhuriyet gazetesinin ilk sayfasında koca bir haber: «İs-tanbul ve İzmir, yakında yola çı-kiyor!»

Eee, İnsaf edin de, «Hanl ül-kece ilerliyecektik?» demeyin artık. Herhalde motor zayıf gel-di. Şimdilik İstanbul ile İzmir yola çıkıp varacağı yere varsın, sonrası kolay. Memleketin geri kalan kısmına da halat atar, «He-ya mola»yla yanımıza çekiveririz!

VARTO'dan MEKTUP var!

MUZAFFER İZGÜ

du, sıcak yemekler günde sekiz övün virililyo».

Sonam biz bu sözleri ağşamınan yıldızların altında, aç garnına rediyoda dinnedik. Ne ise gardaşım, gaymahamın sözü biter bitmez yanına yaklaştım. Tencire dutacaklarını torbadan çıkararak sordum:

— Bunnar nedir gaymaham bey? didim.

— Sütyiye, dedi.

— Ya bunnar?

— Onlar da kilot.

— Aman gaymaham bey, didim, biz daha dorgu dürüs içecek suyu bulamıyok, nirden biz buna içirecek südü, bulah?

— Götür, onları arvadına vir, dedi.

Aldım, çadıra geldim.

— Bunnar sütyiyeymiş, bunnar da kilot, didim. Yengen:

— Sormadın mı bunnarın ne işe yaradığını? didi.

— Yoo, didim.

Ama bi gün sona, Yahudi gıllıklı bi adam gelerek bunnarın denesini beşer bangnottan aldı elimizden. Ama, bi denesini satmadık, zenzile hâtrası diye saklıyok. O kilot didikler el gadar şeyleri de denesi İki buçuk bangnottan gazıkladık Yahudiye. Sonam, Kef Kazım'e de hoşben (1) diyerler, ondan virmişler. Bilin Kef Kazım'ı, gafası değirman gibi çalışır. Önündeki muslugunu ve garnındaki elâtlarını çıkararak, ucuna boru dakıp şindiden çadırın sobasını gurdıydı, gelgelelim o Yahudi gıllıklı adam elli bangnot vlrince dayanamadı...

Geçen gün hane başına ikişer düp hoş gohulu bişiy virdiller. Dağıdan adama sorduk:

— Bu nedir gardaşım?

— Mavisi gündüz gremi, gırmızı gece gremi, didi ve yel gibi çekip getti.

Bu yüzden az daha kırk yıllık gomşum Kös Musdo'yan boğaz boğaza gellyoduk. O diyodu ki:

— Gırmızı gündüz yinecek, mavisi gece yinecek. Ben:

— Yoh Musdo gardaşım, sen yannış ağnamışın. Bunun mavisi gündüz yinecek, gırmızı gece yinecek...

Yoh öyle, yoh böyle, dirken, gırlıştık boğaz boğaza... Allah ırızı osun Hacı Emmi ayırdı bizi. Ama ne yalan deyim, her ikisini de sevmeli çocuklar. Olan, bu yohlukta bizim ekmeklere oldu...

Sonam, oce de dağıttılar bize.

— Dırnaklarınızı boyayın, didiller.

Dırnak boyamanın hikmetini anamadık emme, bu hükümet işidir, mutlak vardır bi hikmeti diyerekten, yetmiş yaşındaki Hacı Emmi de dahil hepimiz dırnaklarımızı boyadık. Habar virdiklerine göre, yarın da ırımel dağıdacaklar. Onnan da gözümüzü boyayacağımız...

İşde böyle gardaşım, barakalar rediyonun didiğine göre kurulmuş emme biz daha görmedik. Gış yaklaşıyo. Bu vaziyat karşısında gışın öleceğimiz mukadder. Senden ırıcam, bize yedi nufusa yetecek kadar eyisinden kefenlik gönder. Biz de sana buradan ırımelnen oce gönderelim...

Zenzilenin de öldüremediği gardaşım Veyse!

(1) Şofben.

Bizim Sarı İbo'yu bilin, çoh yufga yüreklidir. Dayanamadı adamın fer-yatlarına, goynundan altıpatları çıhardığı gibi adamın alnına doğrulttu. Tam sıkacaktı ki, adam:

— Bırakın, Angara'ya gidiyim, derdinizi hükümete arz ediyim, ondan sonam ben gendi gendime intihar iderim, didi.

Gazatacılar da geldiler burya. Biz yıkık evlerin üzerlerine çihararaktan pos pos foturaflarımızı çektiler. Hele bi deñesi, öyle meraklıydı ki, ağlayan insan foturafı çekmeye, cümlemizi ağladır gibi yapıp yapıp foturaflarımızı aldı.

Gardaşım, ilk günler gaynattıkları gazandan gapan yedi, gapamıyan köşede sümügünü çekti oturdu. Bereket, bi gumandan şehir usulü icadederek hepimizi guyruk nizamına soktu. Öylece aç galmahtan gurtulduk.

Rediyodan duymuşsundur herhalde hepimize çadır virildiğini... Rediyonun didiği dorgu gardaşım. Sağ olsun hükümet, otuzumuzu bi çadırın içine sokarak, Gızılay çadırlarının bi felâket ânında en çoh geçiş alabileceğini hesaplamış oldu... Hacı Emmi'yi bilin, Kef Kazım'ı da bilin... İşde biz bu üç alleynen beraber galyok. Hacı Emmi, yedi nufusuyunan çadırın şimalini, Kef Kazım on nufusuyunan çadırın cenubunu, Kös Musdo altı nufusuyunan çadırın doğusunu, biz de yedi nufusyan batı tarafını işgâl ettik. Uykü saatlarını nöbete goyduk. Gece yarısına kadar arvatlar uyuyo, gece yarısından sona herifler... Hem yorgan da İstemiyoz, bi ısıcak, bi ısıcak oluyo ki deme getsin. Bizim Möhlitlennen, İramazanı bilin, onnar garnımın üsdünde, Mısdafaynan, Omar da ayaklarının üstünde yatıyola. Benim altımda da Halil var. Allah gısmet

iderse Halil bu yıl vatana hizmet için esgere gidecek...

Sonam gardaşım, bize burada yarıdım da yapıldı. Ne deyim, Allah devlete millete zival virmesin. Bi torba eşya da bize düşdü. Çoluh çoluh, çadırın arka tarafında sevinçnen yırtık torbayı. En öncem, bi ip li saplı, iki güççük torbalı bi şey çıktı. Heç bi ahıl ırdiremedik buna. Bizim arvat, yoh tencire dutacağı didi, ben didim, yoh, bu tencire dutacağı deel, başka bişiy. Tencire dutacağı, yoh başka bişiy, dirken torbanın içinden tam bunun gibi on denne tencire dutacağı çıktı. Sonam, çoh İnce, avuç içi kadar lasdikli bişiyler daha çıktı. Saydık, bah-tık, bunnar da yirmi dene... Bi türlü ahıl ırdiremedik, işşığa duttuk, garanlığa duttuk. İki dene güççük delik, bi dene büyük delik. Büyük deliğin olduğu yerde de bi lasdik. Torbay başaşağı İdince bi de ne görek, torbanın içinde bannardan başka bişiy yoh. Arvat benim yüzüme bahar, ben arvadın yüzüne...

— Hadı, didi, yengen, ağnadık bunnar tencire dutacağı emme, ya bunnar ne?

— Sen ne bilin kız? Heç gosgoça hükümet böyle tenciresi olmayan, zenzileye uğramış İnsanlara tencire dutacağı mı gönderir? Olsa olsa, bunnar zenzile tehlikesine garşı bi elât (âlet). Yengen didi ki:

— En eyisi get, bunnarın ne olduğunu gaymahama sor.

Dutacaklarnan, o lasdikli şeyleri torbaya doldurduğum gibi gaymahamın yolunu duttum. Gaymahamın başında bi yığın ırı göbekli adamlar vardı. Karşısına da tekeri dönen bi makine goymuşlar, gocaman göbekli adam ne dirse, gaymaham da onu diyordu.

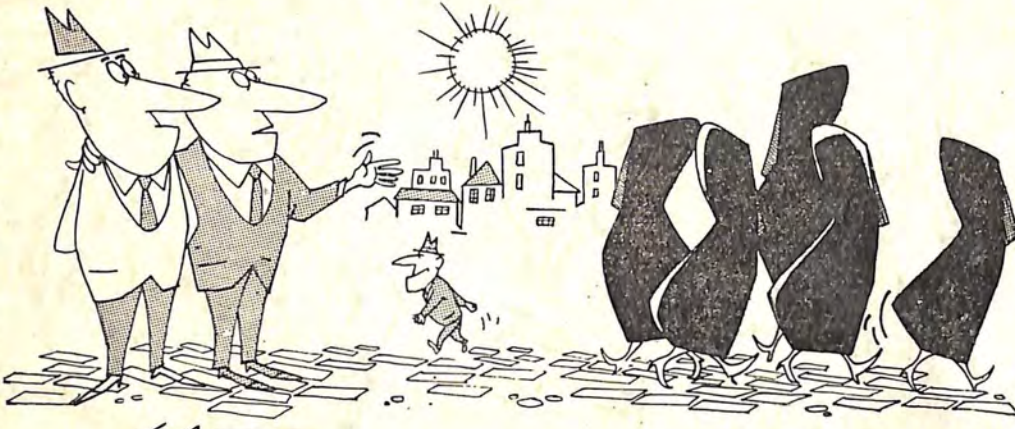
«Açıhta kalan yoh, çadırlar gurul-

Parasız kalan turistler dönebilmek için yardım istiyorlar. — Gazeteler —

Turiste bir yardım!

Siyah renk yılın modası oldu. — Gazeteler —

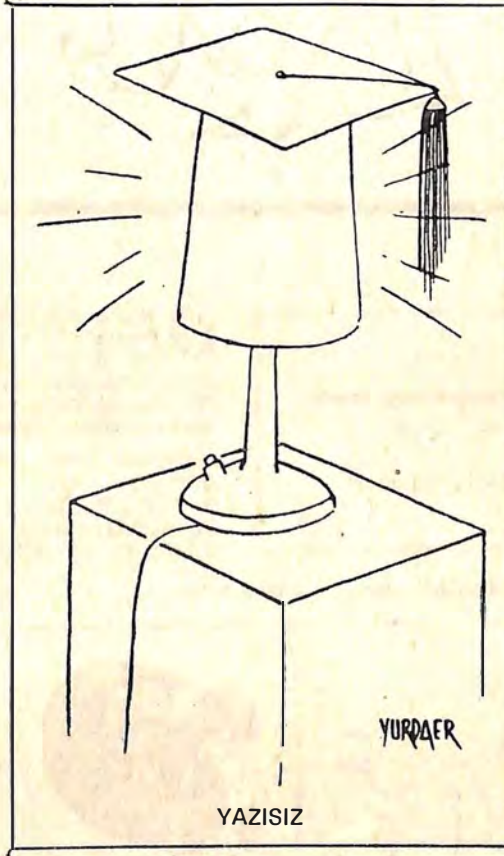

— BUNLAR DA BİZİM MODA ÖNCÜLERİMİZİ

Sadist bir İstanbul şoförü, sigarasını turist kızın göğsünde söndürdü. — Gazeteler —

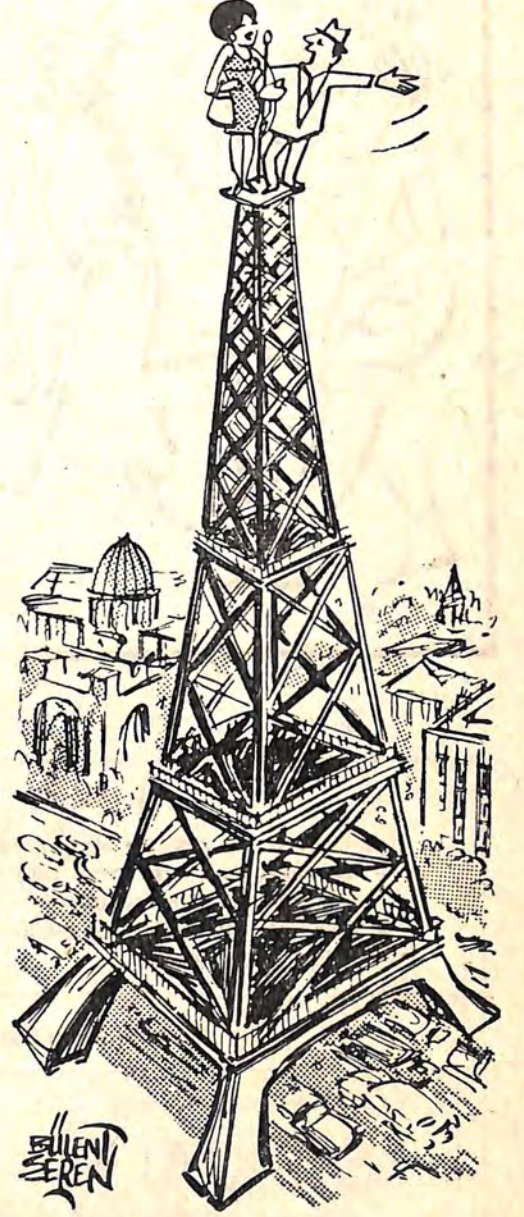

YAZISIZ

YAZISIZ

Depremden sonra karısıyla Paris gezisine çıkan Kızılay Genel Başkanı görevden uzaklaştırıldı. — Gazeteler —

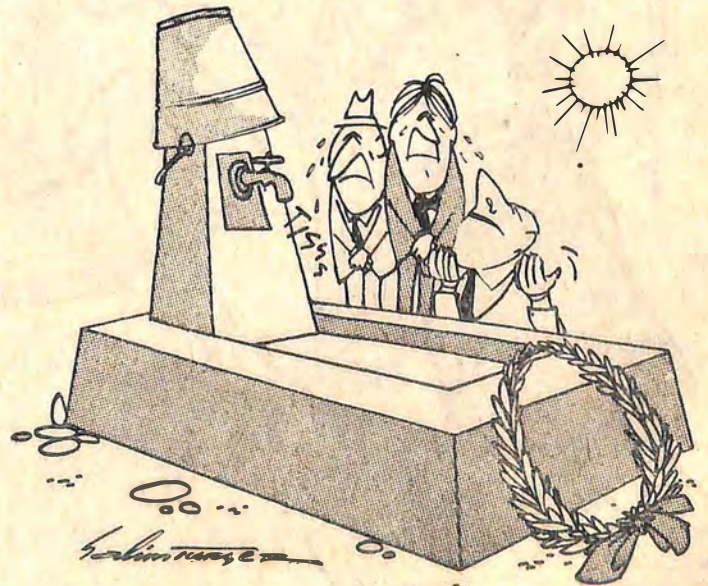

— VARTO'YU GÖRÜYOR MUSUN KARICIĞIM?
— HAYIR, VARTA'YI GÖRÜYORUM!

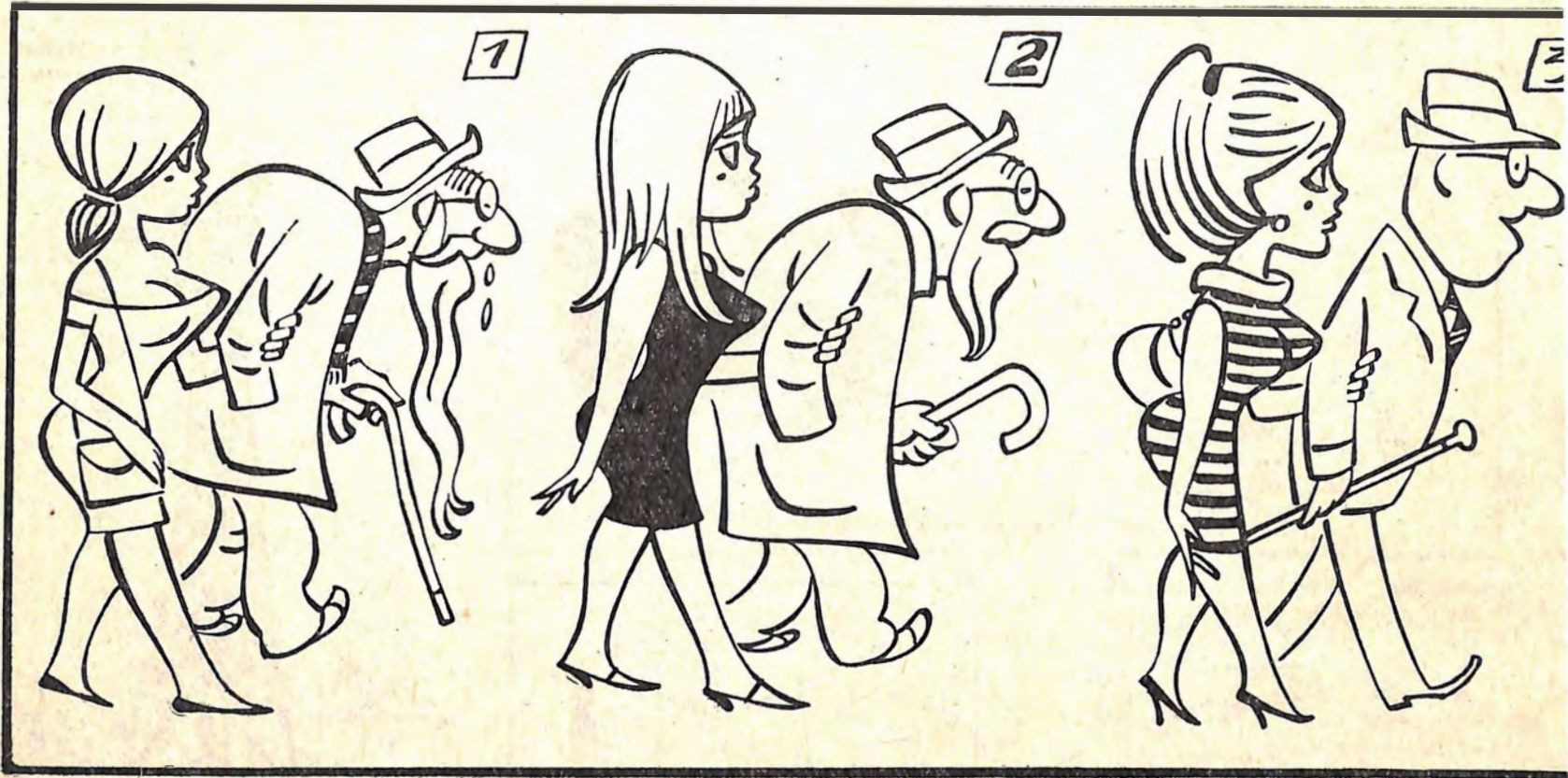
İstanbul'un su meselesi Allaha kaldı. — Gazeteler —

YAZISIZ

— ALLAH RAHMET EYLESİN!

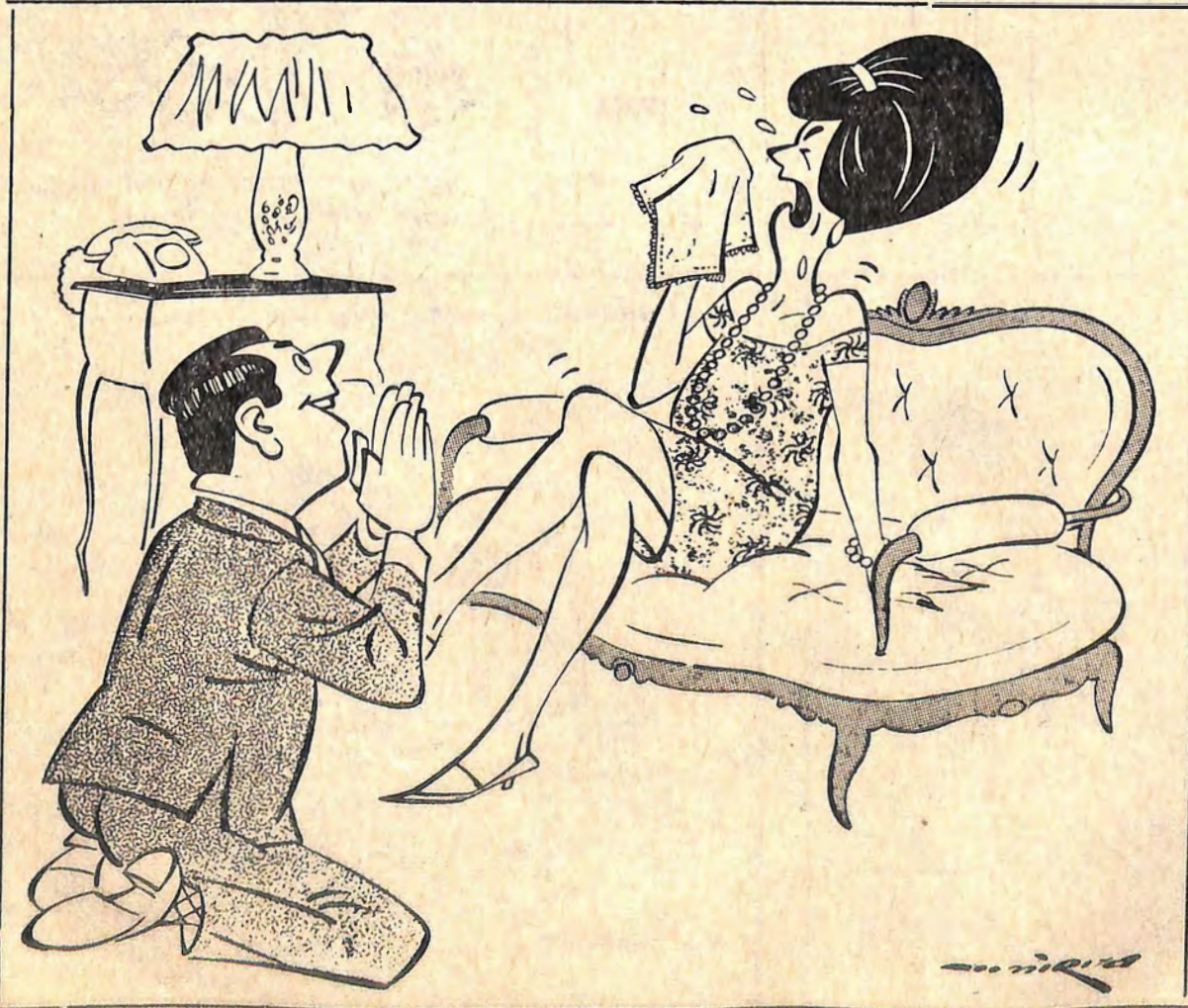

İktisat

Bir üniversiteli talebe ile nişanlanmıştı. Bir arkadaşı sordu:

- Nişanlıyla pazarları nereye gidiyorsunuz?
- Beni hep müzelere götürüyor.
- Yaaa öyle mi, peki hangi fakültede okuyor nişanlın?
- İktisat Fakültesinde...

Ağlamak kadınları güzelleştiriyormuş. — Gazeteler. —

— Ağla karıcığım, ağla!

Genç kadınlarla yaşıyan ihtiyaç

ANKARA

Opera, po

OPERA salonunun birinci rangosunda, bir zamanlar İsmet İnönü vardı «Devlet ben'im» diyen. Ona, «Devlet sen değilsin» dedik. Çaresiz kabul etti, ve Opera salonunun birinci rangosundan silindi.

1950'den sonra, Menderes hariç (Menderes Operayı Opera'da sevmeydi) D.P. ricali vardı: Süslü süslü, kürklü kürklü, pırlıtlı pırlıtlı hanımlarla... Onlar da direndiler

hayâl olmamak için amma, hayâl ol-
dular.

Kısa bir süre, Milli Birlikçiler, sahneye burunları yapışık, yanların-
da vizonsuz vizonsuz hanımlarla sey-
rettiller temsilleri. Onlar da gitti.

Dün, «Batılı Altın Kız» operasının
prömyerinde bir başka takım bulu-
nuyordu, o birinci rangoda: Demirel
takımı...

Birinci rangonun koltukları konu-
şabilseydiler: «Gel biraz da sen o-
yalan» derlerdi herhalde bugünkü
işgalcilerine...

Oyalanmasına pek oyalanmıyordu
Demirel. Donuk gözlerle, başı arka-
ya atık seyreliyordu sahnedeki sop-
ranonun figanını. Sahnedeki sopra-
no da habire figan ediyordu. Haya-
tına her şeyin mutsuzu gelmiş so-
kulmuştu. Demirel de ona: «Hemşi-
re, nizam var, düzen var, nurlu ge-
lecek var» diyemiyordu ki. Ondandı
herhalde somurtusu...

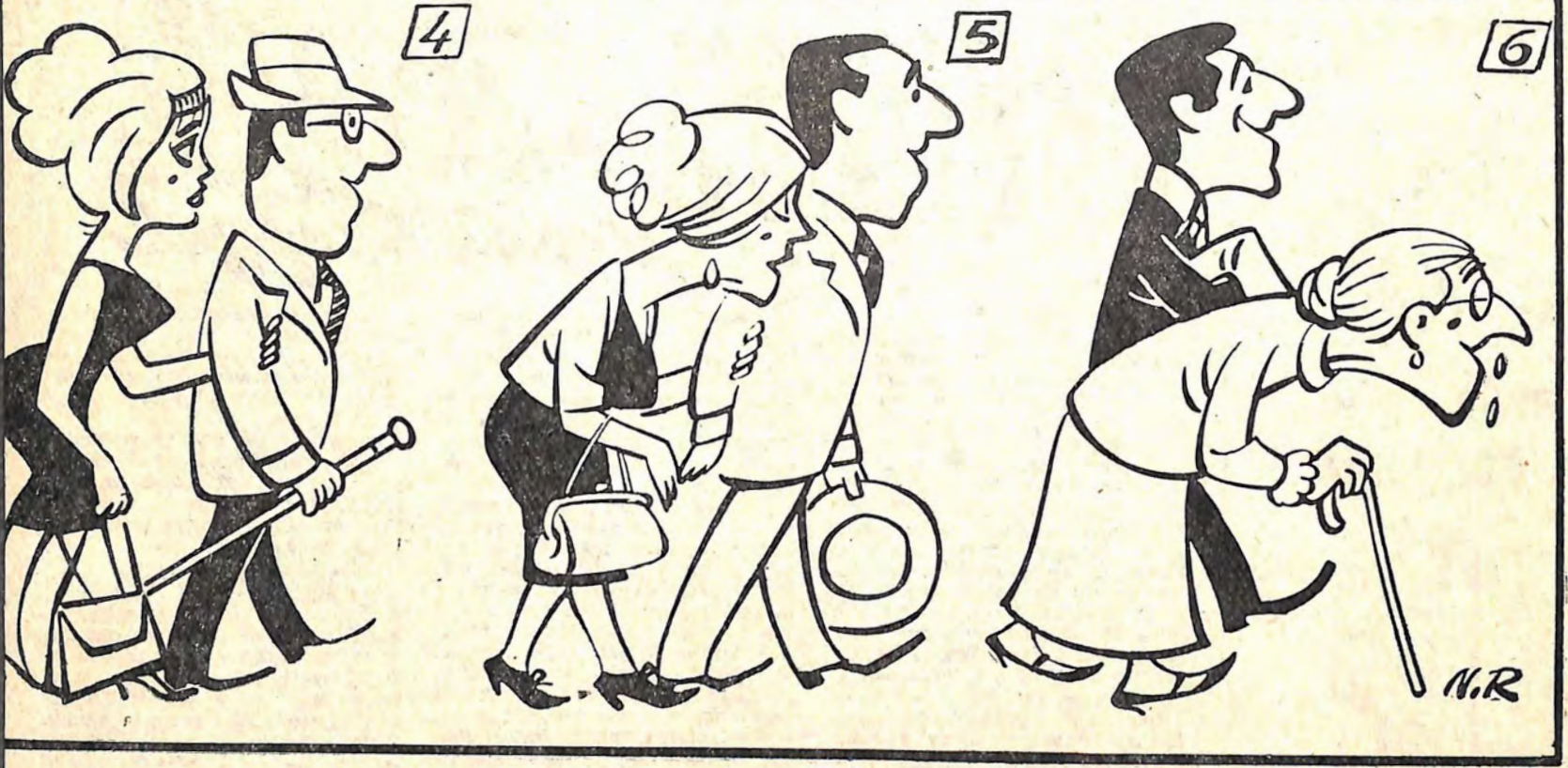
Eşkiyanın eşkiya olduğunu zama-
nında kestirememiştir kızcağız. Kes-
tirinceye kadar da, oy verircesine o-
na gönlünü vermişti, ve geriye ala-
mıyordu... Sonunda, öylesine figan
etti ki, adamı darağacından kurtar-
dı!...

Yanında altın rengi brokarlı eş
Nazmiye Demirel vardı, Demirel'in.
Uzun etekli bir altın rengi dö piyes.
Ceketin yakası şokola rengi vizon,
pabuçları altın lâmeden.

Demirel'in hemencecik yanında
Faruk Sükan vardı. Yanakları pem-
be, gözleri mavi, derisi gergin, son
derece gençleşmiş bir Sükan. Tasa,
kıymını gençleştiriyor zahir!

Onun yanında, sahneye pulis pulis
bakan bir Topaloğlu. Eeee, eşkiya
vâdi sahnede!...

Bunlar yahu, güleç adamlardı.
Şimdi gülümsemelerini bile miskalle
tartmak mümkün. N'oldu size bira-
derlerim?... Ben sizlerin yerinizde
olsam, kaderin karşısına alacaklı a-
lacaklı dikilir: «Al şu makam dedi-
ğini, ver eski güleçliğimi» derdim...
Deyin şunu iş isten geçmeden... De-
mezler ki! Opera temsillerinde hi-

gençleşiyorlar... — Gazeteler —

EKTUBU

a, sosyete

Birinci rangoyu işgal altında tutmak bunca önemli mi?...

Cumhurbaşkanı

Locasındaydı. Azıcık geç yetiştii, yanında eşi, yâveri. Bir de kendine benzeyen, fidan gibi smokinli bir genç. Torunu falan mı ki acep?...

Eşi Atifet Sunay, krep marokeni andıran, ağır bir ipekliden, mütevazî yuvarlak dekolte bir elbise giymişti. Omuzlarında da bir vizon kap vardı, koyu akajuya kaçan... Öyle pastel'inden, grisinden, beyazından, siyahından, güç bulunurundan değil...

Zaten etrafta «Nâdide» hiçbir şey görmek mümkün değildi. Bu kadar tersine döndü mü ki eski günler?

Sosyete

Gazeteciler, artistler, demirbaş sosyeteciler, smokinli smokinli, uzun etekli, kısa etekli, üfleç kuvafürlüsü, basık kuvafürlüsü doldurmuşlardı salonu...

Bir şeye dikkat ettim Akbaba. Eskiden bu halk, makam sahibi olanlarla ilgilenirdi, şimdi hiç, başını bile çevirip bakmıyor. Onun için herkes «Yalova kaymakamı». N'o, Yalova kaymakamlığı fena mı?...

Bende sosyete yazarı ağız kullanarak derim ki: Salonun en güzel kadını, seki milletvekillerinden Feti Doğançay'ın eşi... İkinci güzel ise, güzelliği gejenek haline getirmiş İrel ailesinin başı, İbcal Arel, Tevrik Remzi'nin baldızı, İstanbullular için söylüyorum... Bal rengi, kapalı, boğaz altı bir plâk'la tutturulmuş ir elbise giymişti. Bal rengi elbise, al rengi gözleri!

Başka?... Artistler grubu göze çarptıyordu, tam Devlet Başkanının loşasının yanında. Aralarında, her zamankinden plâtime, her zamankinden «Eylfel» kuvafürlü Ferhan Onat vardı...

Sahnede, Altın batının kızı, bir figandan sonra, sevgilisi eşkişin darağacından kurtarmış, her şeyi barışmış, sevdiğinin koluna...

dayana dayana, bilinmedik ufuklara doğru yürüyordu...

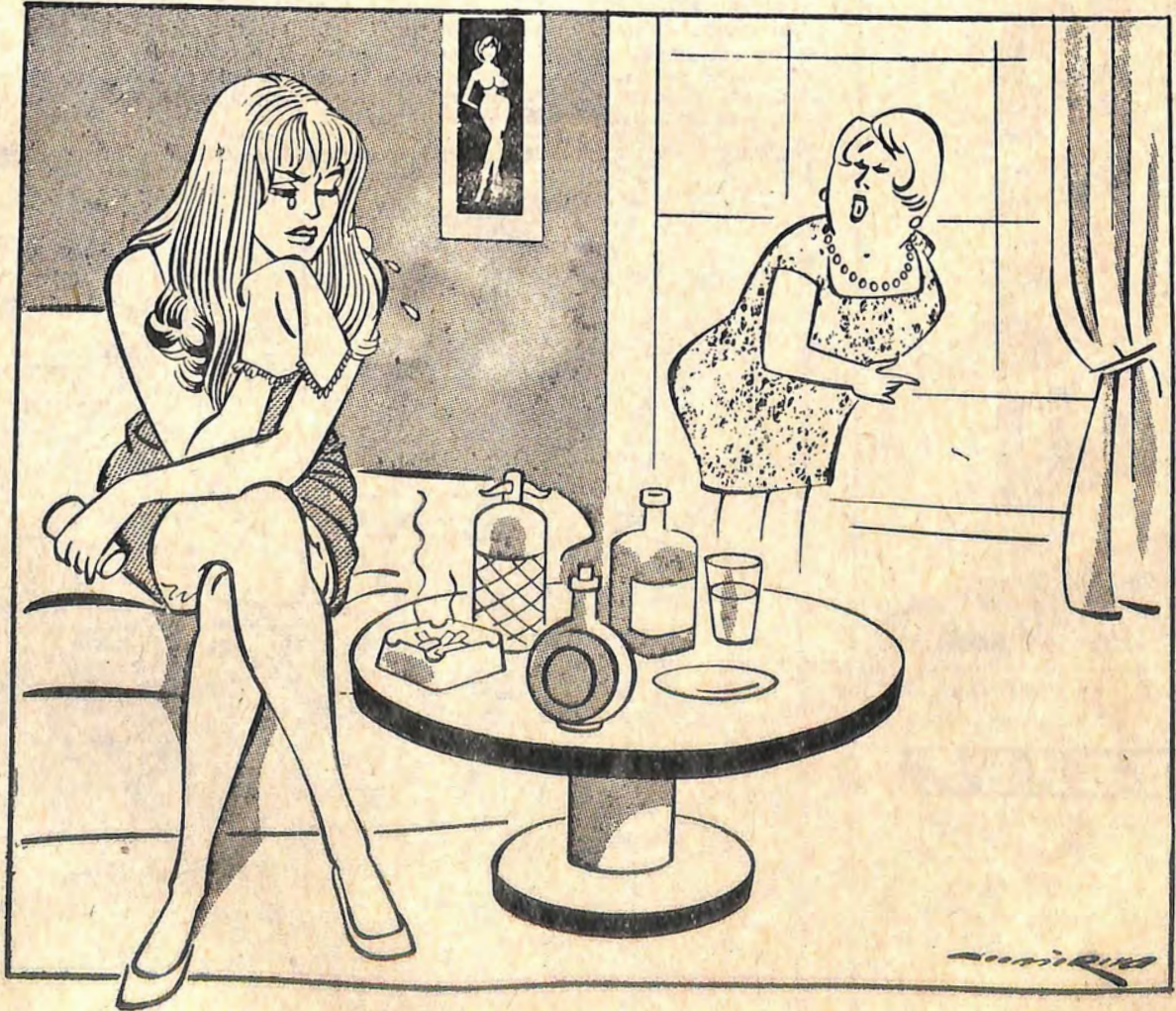
Birinci rango'yu, bugün işgal altında bulunduran Demirel takımı, bir gülümsemez havada kalktı. Dükükler öttü. Polisler koştu. Hizmetliler telâşlandılar. Sonra telâşlar geçti...

Yarını, yarınları merak ediyorum: Yarın Opera'da birinci rango'yu kimler işgallerine alacaklar ki?

Miyopluk

Havagazi memuru, eve yaklaşık yaklaşmaz bir köpeğin salıncısına uğradı. Ev sahibi hemen çıkıp köpeği tuttu:

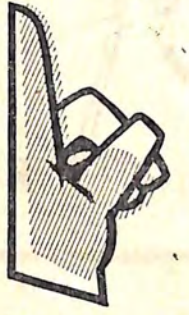
— Affedersiniz efendim, bizim köpeğin gözleri biraz zayıf, sizi vergi tahsildariyle karıştırdı!

— Evlenmekten bahsetmedi mi hiç?
— Ettiiii... Yarın evleniyormuş!..

evde... iş'te...
her yerde...

EDISON
AMPULLERİ

BOL IŞIK · AZ SARFIYAT

(İlanlık : 6116 — 239)

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selami M. Yurdatap

Fiatı : 100 kuruştur.

Biz Memurun Notdefterleri

Vedat Saygel

22 Eylül 1966

Şube Başkanı tarafından ekip şefi seçildiğim günden beri, gözümde uyku girmiyor. Hele o son yaptığı millî hisleri kamçılıyıcı konuşma yok mu, hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. «Toplum seviyesinin yükselmesi için, önce seyyar esnafın ortadan kaldırılması şarttır arkadaşlar!» demişti. «Bir ülkenin ilerlemesi, belediyelerinin falsosuz çalışmalarıyla mümkündür. En gözde caddelerimizi simitçi fırına çevirenlerden, yolları kirletenlere kadar her şeyle hükümet meşgul olursa, sorarım size, hükümetin işlerini kim yapar? Clay'ı kim misafir eder? Varto'da yardım görmeyen vatandaş kalmamıştır, gibi demeçleri kim verir? İşte sizler, belediyelerin yükünün büyük bir kısmını omuzlarına almış Belediye Zabıta Memurları olarak, görevinizi titizlikle yaptığınız gün önce mahalli aksaklıklar giderilir, derken millî aksaklıklar giderilir, kısa zamanda ülke arzu edilen hedefe gidilir!»

23 Eylül 1966

Başkan tarafından yapılan konuşmanın ışığı altında, bütün günümü büyük taarruzun plânlarını hazırlamakla geçirdim. Yorulmasına yoruldum ama, kurmay zekâmı bütün şube memurlarına gösterdim. Eğer şu birkaç gün içinde bölgedeki ana caddeleri esnaf işgalinden kurtarmazsam, o kel simitçiye anasından doğduğuna pişman etmezsem, bana da Kara Hasan demesinler!

24 Eylül 1966

Sorumluluk duygusu taşımayan insanlar hem maaş aldıkları müesseseye faydalı olamazlar, hem de mesleklerinde başarıya ulaşamazlar. Saat 11 oldu, koca dairede benden baş-

ka kimsecikler yok. Şube Başkanı:

— Gelirler, diyor. Belki dükkânların ruhsat kontroluna çıkmışlardır.

Lâf mı yâni bu şimdi? Sen, Belediyenin başına belâ kesilen, toplum kalkınmasını engelleyen kel simitçiye bırak, vakit öldürmek için ruhsat kontrolu gibi ıvır zıvır işlere bak. Akli başında biri çıkıp da:

— Arkadaş, sizin göreviniz nedir? demiyor bunlara... Şu fakir Belediyemizin vatandaş pantolonuna dönmüş yamalı, yırtık bütçesinden, maaşınızı hangi emeginizin karşılığı olarak alıyorsunuz? demiyor.

Kel simitçi en büyük caddelerde: — Issıcak ıssıcak, el yahıyır ell diye bağırarak hem şehrin turistik güzelliğini bozsun, hem üç kuruş ceza vermemek için bir memur görünce tablasını kaplığı gibi ortalıktan toz olsun, sen elinde ceza makbuzu, ruhsat kontrolu yapıyorum diye sudan bir sebeple dükkân dükkân dolaş!

25 Eylül 1966

Bazı kimselere yumuşak davranmaya gelmiyor. Ekibimizin üç elemanını da sabah sabah bir güzel haşladıktan sonra, hazırladığım plân üzerinde hepsine ayrı ayrı gereken bilgiyi verdim. 4 - 3 - 3 sistemini tatbik edecektik. Ekip şoförü:

— Bu sisteme biz uysak bile, cip uymaz, dedi.

Nedenini sordum, arabanın hem aküsü zayıfmış, hem geri vitesi yokmuş.

— O halde, WM sistemini uygulayalım, dedim. Dedim ama, buna kendi aklım da yatmadı. Bu dar kadroyla olsa olsa bizim Millî Lig takımlarının hababam taktığı uygulandı.

Ekibin iki numaralı elemanı şişman Hamdi:

— Canım, dedi, biz plânı sistemli uygulamayalım da, bir başarısızlık olursa bundan, vatan millet haini kel simitçi utansın.

Daireden çıkıp, cipe binene kadar plânda önemli bir aksaklık çıkmadı. Aksaray'a kadar işler yolunda gitti. Kel simitçi bizden habersiz, az ilerde günlük satışını yapıyordu. Fırsat bu fırsattı!

— Gazla dedim şoföre.

Gazladı. Tam yanına geldik, ensenden tutup içeri çekivereceğiz, namussuz Kel, tablayı kaplığı gibi parka dalmaz mı? Haydi biz peşinden!.. Fakat park kapısına, «Taşıt giremez» diye bir levha koyduklarından, cipten inmek zorunda kaldık. O önde, biz üç kişilik ekip arkada, koşuşup duruyoruz! Köpoğlu durmuyor ki tutalım... Kel, bir çim göbeği gözüne kestirmiş, dönüyor da dönüyor! Tabii o dönünce, biz de dönüyoruz. Üstelik, dönerken dönerken hesabı da şaşırdık mı? Biz mi Kel'den fazla tur attık, Kel mi bizden, hesabın içinden çık bakalım çikabilersen!

Üçüncü arkadaşımız:

— Midem bulanıyor, dedi.

Kel'in iyi tarafları da yok değil hani...

— İsterseniz biraz da düz koşalım, dedi.

Benim canıma minnet. Sordum:

— Nerede koşacağız, parkta mı, dışarda mı?

Kel:

— Nasıl isterseniz, dedi. Ama bana sorarsanız, parkta koşsak daha iyi. Kazık kadar heriflerin caddelerde koşuşması, doğrusu ayıp oluyor!

Doktor — Tamaaam... Şimdi müsaadenizle ben soyunayım!

Şişman Hamdi nefes nefese Kel'e:
— Ama ben seni tuttum sayılır, dedi. İkinci turda mıydı, üçüncü turda mı ne, tökezlendiğim sırada elim topuğuna dokundu. Ebeledim seni.

Kel itiraz etti:

— Sayılmaz ki... El ayak oyunudur. İnanmazsan kime sorarsan sor.

Bizi seyredenlere sorduk:

— Sayılmaz, dediler. Kovalamacı oyununda kimse kimseyi elinden ayağından ebeleyemez!

İster istemez kabullendik. Kel Simitçi:

— Başlıyor muyuz? dedi.

Ben tam, «Haydi başlayalım» derken, Şişman Hamdi atıldı:

— Arkadaşlar saat beş. Resmen mesai bitmiştir!

Kel ile ben:

— Terimiz soğumadan biraz daha koşalım, diye ne kadar ısrar ettikse de, ötekiler yanaşmadı. Dedim ya, Kel, simitçi mimitçi ama, bayağı anlayışlı insan:

— Olsun canım, dedi. N'apalım, yarın devam ederiz.

Yarın, saat onda aynı yerde buluşmak üzere vedalaşıp ayrıldık.

26 Eylül 1966

Efendim, önce milletin kültür seviyesi yükselmeden, memleket meseleleri düzelmez! Ne anlayışsız insanlar var yahu!... Sabahtan beri bir saniye boş bırakmadılar ki, arkadaşlarla kafa kafaya verip, Kel Simitçi-yi yakalamak için aramızda vazife taksimi yapalım.

Leblebi çekirdek satarak geçindiğini söyleyen bir ihtiyar sabah sabah gelip:

— Bey, bana beş liralık bir ceza mekubuzu kes, dedi.

Şaşkınlıkla sordum:

— Yakalandın mı?

— Yakalanmadım.

— Kovalandın mı?

— Kovalanmadım.

Tepem attı:

— Be adam, kovalanmamışsın, yakalanmamışsın, ceza ödemenin âlemi ne?

Meğer mesele başkaymış. Bu adamcağız kaçacakmış ama, çok ihtiyar olduğundan kaçamamış. Memur arkadaş da çok yorgun olduğundan kovalayamamış, sonunda:

— Baba, ne sen zahmete gir, ne de ben, diye seslenmiş arkasından. Sütüne, vicdanına... Yolun bizim şubeye düşerse, beş liralık bir ceza ödeyiver.

Adamcağız bu söz üzerine gelmiş. Onu savdık, elinde bir gazoz şişesiyle, başka biri girdi içeri:

— Şu gazozu bakın beyim, diye başladı.

— Ne varmış o gazozda?...

— Daha ne olsun canım? Kum, tortu, yosun, milleti zehirlemek için gereken her şey var!

Hay Allah! Şu insanların bilgisizliğine bakın... Belediyenin günden güne devleşen bir simitçi meselesi varken sen kalk, gazozun kumunu, yosununu, tortusunu ayıkla, herife ıdır! Memura bu kadar işkence yapılmaz efendim! Nihayet biz de insansınız. O gazozu beğenmedinse değiş-

ZEKİ

Yazısız

tirir, daha temiz birini alırsın. Her pis gördüğün şey için bir posta şubeye koşarsan, Belediye Zabıtasının işlerini kim yapar efendim?

Ancak bir saat yirmi üç dakikalık bir gecikmeden sonra, Kel Simitçi ile randevulaştığımız yere gelebildik. Şöyle böyle ama, Allah için oğlan sözünün eri.

— Çok geciktiniz, dedi.

Şubede bir takım saygısızların bizi oyaladığını anlatarak, özür dile-dik.

— Kabahat sizde, dedi. Vatandaş çok yüz veriyorsunuz. Şöyle iyice tersleyin bir kaçını, bakın bir daha vakitli vaksiz rahatsız eden olur mu!

Yerden göğe kadar halı çocuk. Baktı bizden ses çıkmıyor, kendi sordu:

— Başlıyor muyuz?

— Eh, dedik, istersen başlayalım.

— Gene parkta mı koşacağız?

Bizim şoför:

— Boşverin parkı, dedi, benim başım dönüyor!

Şişman Hamdi de şoförü destekledi:

— İki aydır parklarda, çocuk bahçelerinde koştuktan bıktım. Biraz da başka yerleri görelim.

Kararı vermemizle, yerlerimizden fırlamamız bir oldu. Göre göre bizden mi öğrendiler bilmem, bu sefer yarışa bir lăhmacuncuyla, bir seyar şerbetçi de katıldı. En önde Kel Simitçi, onun arkasında şerbetçi, daha arkada lăhmacuncu, lăhmacuncunun peşinde bir kedi ve en geride biz, var gücümüzle koşuyoruz! Kel Simitçiyle arkasındakiler, Vatan

Caddesinin başlangıcından sapıp, Horhor Yokuşuna vurunca, Şişman Hamdi bozuldu:

— Ama bu Kel'in yaptığı düpedüz namussuzluk, dedi. Meret yokuş ne plânda var, ne taktikte...

— Evet, dedi şoför, bu yarış sayılmaz! İt herife plân üzerinde izahat da verdik.

— Seslenelim, dedim. Seslenelim de, rotayı değiştirmesini söyleyelim.

Seslendik, duymadı. Artık tabanları kaldırıp yetismekten başka çaremiz kalmadı.

«Aman canım ne iş yapıyorlar sanki?» deyip de, aldığımız parada gözü kalanların gözleri çıksın! Horhor Yokuşuna gelsinler de, ne iş yaptığımızı görsünler! Beş yıllık kalkınma plânında gösterilen «Simitçi kovalama» maddesini uygulamak için, canımızı dişimize takmış uçuyoruz!

Büyük bir gayretle kediyi geçtik, lăhmacuncuyu geçtik, şerbetçiyl geçtik. Tam Kel'e yetişeceğimiz sırada, bizim ekip bozuldu! Şoför teklemeye başladı, ben şiştim. Hele Şişman Hamdi'nin ayağı burkulup da 1.90 yere uzanınca, takım yattı!

Yüz kiloluk Hamdi'yi zaptetmek için uğraşıyoruz. Avaz avaz bağırıyor. Bir yerine dokundurmuyor ki, ne olduğunu anlayalım. Biz onunla cebelleşirken, Kel bir hışımla geldi:

— Sizin bu yaptığınız ne erkeklige sığar, ne Belediye Zabıta Talimatnamesine... dedi.

— Neden?

— Nedeni var mı birader, simitçi

ben miyim, yoksa o yere yatırdığınız arkadaş mı? Madem yarışı bırakacaksınız, bana neden haber vermezsiniz? Boşu boşuna tâ Fatih'lere kadar insanı koşturmak yakışır mı size?

— Valla kusura bakma, dedim. Hamdi'nin ayağı burkuldu da...

— Durun, dedi, siz o işlerden anlamazsınız. Ben bir bakıvereyim.

Baktı. Bir şey değilmiş. Birazcık oğuşturdu falan, Hamdi'nin ağrısı sızsı dindi. Birer yorgunluk sigarası yakıp, bir tane de Kel'e uzattık. Kullanmıyormuş. Şoför:

— Olmaz, dedi, namussuzum darılırız. Emeline karşılık hiç değilse, bir kahvemizi iç.

Kahveye de pek yüzü yokmuş. Çay söyledik. Hamdi:

— Doktora çıkıp, birkaç gün istirahat almalı, dedi.

Kel, telâşla sordu:

— Neden?

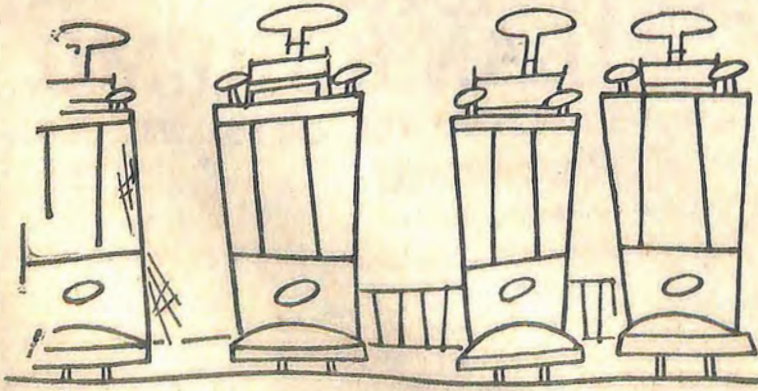
— Bu aylakla doğru dürüst koşmam da, ondan.

— Vazgeç, dedi Kel. Sen olmayınca bu işin tadı çıkmaz. Hem söz veriyorum, bundan sonra çok koşturmam seni.

27 Eylül 1966

Güzel bir gün. Hem Hamdi'yi izin almaktan vazgeçirdik, hem de Kel Simitçi'yi hiç olmazsa haftada bir kere yakalanması gerektiğine ikna ettik. Böylelikle biz üç arkadaş 560 ar liradan, yılda yirmi bin yüz altmış lira ödeyen fakir Belediyemizin bütçesine, yılda 240 liralık daimi bir gelir sağlamış olduk.

Vedat SAYGEL

Seferden kaldırılan tramvaylar turistik otel olacak. — Gazeteler —

Mesihurlor! Güldürüyor!

Bu ne küstahlık!..

VOLTAIRE'in dramları pek tutunmamışa benziyordu. «Kurtarılan Roma»nın temsilinde, davetliler arasında Montesquie de bulunuyordu. Oyun esnasında Voltaire, Montesquie'nin uyukladığını görünce, yerinden fırlamış: — «Bu ne küstahlık!...» diye bağırmişti. «Kendini mahkemede mi zannettin?»

Otorite için!..

MESHUR orkestra şefi Spontini, ucu tokmak biçiminde acayip bir değnek yaptırmıştı kendisine. Bir gün Spontini, Richard Wagner'in hayretle elindeki değneğe baktığını görünce:

— «Bu sopayı, orkestrayı idare etmek için değil, otoritemi korumak için yaptırdım!...» demişti. «Yoksa, orkestrayı gözlerimle de idare edebilirim. Sol gözümle yaylı sazları, sağ gözümle de nefesli sazları!...»

Comecon - Doğu ortak pazarı -

ZADRANEK, Prog'in Wenzel Meydanında, arkadaşı Pospisl'i bir köpeklerle dolaşırken görünce: — «Merhaba Pospisl!..» diye yanına yaklaştı. «Nerden buldun bu köpeği?» — Büyükanemden kalmıştı.. Şimdi satmağa götürüyorum. — Kaça satacaksın?... — Onbin dolara... — Deli misin sen?... Bu köpeğe onbin dolar kim verir? Pospisl arkadaşına cevap vermeden yoluna devam etti. Ertesi gün iki arkadaş yine karşılaştınca, ZadraneK sordu hemmen: — Ne haber, köpeği satabildin mi? — Elbette sattım... — Kime sattın?... — COMECON'a... — Kaç para verdiler? — Onbin... — Aferin be!... Peşin para mı? — Peşin olmasına peşin ama, para yerine beş bin dolar kıymetinde iki kedi verdiler!

Görmesine görmüş ama...

ŞARL II zamanında, saraydaki nedimeler göğüsleri açık olarak dolaşırlardı.

Bir gün, kasabadan gelen bir asilzadeye saray bahçesini gezdirirlerken, daha önce böyle bir ihtişam görüp görmediği sorulunca, asilzade, bahçede dolaşan nedimelerin çıplak göğüslerine bakarak şöyle cevap vermişti:

— Görmesine gördüm ama saray bahçesinde değil... Yatak odasında ancak!

Ziyafette:

RUS şairi Krylow bir ziyafete davet edilmişti. Sofraya otulunca davetlilerden biri: — «Geçenlerde Volga nehrinde, şöyle kocaman bir balık avlamıştım...» diye kollarını iki yana açınca, Krylow hemen yerinden kalkıp, iskemlesini geri çekti: — «Ne yapıyorsunuz, üstad?... diye soranlara, Krylow şöyle cevap verdi: — Balığa yer açıyorum!

**Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(DERSHİ : 15004 - A - 7415 — 238)

**BASIN
İLAN KURUMU**

**YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
ALZİYETİLEDİR**

Genel Müdürlük :

**Cağaloğlu, Türkocacı Caddesi No. 1
İstanbul**

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telex adresi : BASINKURUMU

(Basın : 20777 — 237)

CEYMİS BONT

— 17 —

Huriye, keseri alıp içeri gider-
ken:

— Bırak, onları da baban çıkar-
sın, dedi.

Sevgililer yanyana oturmuşlar,
sarılı yere bakıyorlardı. Ama par-
mağın acısını çoktan unutmuştu
Fikret. Sevim:

— Geçti mi? diye sordu.

— Sen top yarasını sar kızım,
bir dakikada iyi olur. Bırak da şim-
di bunu, söyle bakalım mühendis e-
fendi kapısını hangi taraftan ister-
ler saray yavrusunun?...

— Annemgilden tarafa baksın.
Pencerenin biri de o yana baksın.

— Başüstüne efendim.

— Ya hamamlık?

— Şu tarafa!...

— Başüstüne efendim.

— Kapısına da ne yazalım bili-
yor musun?... Fikret'le Sevim'in e-
vi yazalım.

— Dükkân levhası gibi mi?

— Yoo, kömürle yazarız.

— Portakal ağacı da dikecem...
Tam kapının yanına. Sonradan, ilk
çocuğumuzla yaşıt deriz.

Sevim utandı... Fikret, devamla:

— Hem portakal da verir. Senede
elli portakal verse neden kötü?

— Bir de dut dikelim Fikret. Ben
dutu çok severim.

— İstersen iki tane dikelim kı-
zım, yeter ki sen emret!

Ayhan söze karışarak:

— Erik de dikin abla, dedi, eri-
ğini yerim.

Mediha, kızını çağırıyordu:

— Ben gidiyorum, dedi Sevim.

— Glt. Biz babamla öğleden son-
ra direkleri dikeriz.

— Ben de gelirim yardıma.

— Gelmezsen de olur ya, gene
de gel, istediğin gibi tarif edersin.

— Neyi?

— Neyi olacak? Ev senin kı-
zım, içinde sen oturacaksın...

Sevim içinden güldü. Bir oda l-
çin tarif edecek ne bulunabilirdi?..

— Tabi ya, benim bulunuma göre
yatak odası şurada olacak, misafir
odası bu yana, mutfak şu tarafa, o-
turma odası da şurada... Ha sahi

Fikret, ilkokuldayken niye öğrettir-
lerdi bunları bize? Bir öğretmen-
imiz vardı, aile bilgisi dersine gelir-
di. O kadın öğretmen derdi ki, ya-
tak odasına kitap okumak için aba-
cur komalı derdi. Bir keresinde sor-
muştum abacuru, masa lâmbası de-
di. Sonra yüzüme, kıyafetime bakıp:

—Sen abacuru öğreneceğine önce
üstüne doğru dürüst bir önlük giy,

dediydi. Ne zannediordu sahil bu
kadın? Ben! konağın bir tek kı-
zı mı zannediordu? Hiç unutmam, o gün
ağlamıştım. Hem de katıla katıla...

Eve gelince anneme de anlatmış-
tım. —Ağlama kı-
zım ağlama, de-
mlişti. Her şey insanlar için yapılır
ama, o yapılan şeylerden de çok az
insanlar istifade ederler...

Fikret:

— Boşver geçmiş, kapa defterli-
ni, dedi.

Sevim içeri girer girmez, annesi
bulaşıkları yıkamasını söyledi. An-
nesinin bulaşık dediği şey, iki tane
kapla bir tane tencereydi. Tencere-
nin içindeki yapılmış bulgurlar
kolayca çıksın diye, önce yarisına

kadar suyla doldurdu. Ocaktan bi-
raz kül alarak, kapları ve tencereyi
yıkadı.

Osman gelmişti sokaktan. Medi-
ha onu görür görmez kızdı.

— Ulan niye evin önünde oyna-
mıyorsun?

— Manavlara gittik.

— Cehennem dibine git. Ne pils
boğazın var senin.

— Kavun getirdim size.

— Çürük şeyleri baban gibi alıp
getirmesini seversin.

— Para mı verdik ki, beleş aldık.

— Hani?

— Yarisını çürük diye yolda at-
tım. Yarisı da işte...

Çocuk, kapının yanından yarım
kavunu aldı geldi. Yarım kavun, üç
kilo kadar vardı. Mediha bir parmak
attı kavuna.

— Tatlı ama, ekşimiş, dedi. Hay-
di koş Asaf'ı çağır da yiyelim...

Asaf gelince, ana, kavunu beş di-
lime ayırdı. Her çocuğunun eline
bir parça ekmek verdi.

— Haydi yeyin bakalım!...

Çocuklar, bir ekmekten ısırıyor-
lardı, bir de kavundan. Kavunu ağ-
zına atan, yüzünü kavun gibi ekşi-
tiyordu ama, ekmekle karışınca bı-
razcık olsun bu ekşilik kayboluyor-
du. Asaf, hepsinden önce tüketti
ekmeğini.

— Ana, biraz daha ekmek, dedi.

— Zıkımın pekini ye. Bir lokma
desen yine vermem. Orda birbuçuk
ekmek kaldı akşama.

Osman:

— Babam ne getirir acaba? diye
sordu.

Ana kızgın:

— Baklava börek, dedi.

Çocuklar, arsız arsız sırttılar...

Ayhan, kavunu yeyince daha da
üşümüştü. Nerdeyse dişleri birbiri-
ne vuracaktı. Mediha, Ayhan'ın ba-
şını yokladıktan sonra:

— Neyin var lan? diye sordu.

— Üşüyorum.

— Gir yorganın altına. Kız Sevim,

ser de küçük yatağı şuraya, Ayhan
içine girsin!...

Sevim, küçük yatağı yüklükten
indirdi. Ayhan'ı içine yatırdı, yanla-
rını iyice bastırdı...

— Haydi bakalım, üşümezsin ar-
tık...

Arabacı Cafer, bahçede nutuk çe-
kiyordu:

— Çok mohterem seçmen gar-
daşlarım!... Memleketin kalkınması
için bu büyük inşaata başlamak şe-
refini Arabacı Cafer hazretlerine
verdiğiniz için hepinize arzı teşek-
kürlerimi sunarken saygıyla elleri-
nizden sıkarak, küçüklerin gözlerin-
den öperim... Bu büyük inşaat,
memleketteki ev ocak derdini hal-
ledeceğinden, vatandaşlarım İçin
Cenabı Allaha hayırlı uğurlu ol-
masını diler, ilk harcı temeline ko-
yarım.

İki elini kalçasına koymuş bulu-
nan karısı:

— Ben de senin aklına bok ko-
yarım, dedi. Sonra gidip kocasının
kolundan çekti:

— İn bre herif, gören görmiyen
de Cafer deli oldu diyecekler.

— Doğru ya, mebus oldu diye-
mezler. Bırak be avrat, her zaman
reyciler nutuk çekecek değiller ya,
biraz da Cafer Ağa çeksin.

Fikret gülerken:

— Kapısını buraya koyacağız ba-
ba, dedi.

Cafer Ağa, ellerini havaya kaldı-
rarak bağırdı:

— Kapısını bu tarafa koymamızın
sebebi kalkınmamız içindir arkadaş-
lar. Mâlûm ya, güneş ufuktan do-
ğar...

Sonra aklına yeni bir şey gelmiş
gibi, sordu:

— Hani lan bunun kurbanı? Heç
temel merasimleri kurbandsız olur
mu? Herifler, çeşmenin eskiden
musluğunu değiştirirken bile iki sa-
at lâf edip, iki de kurban kesiyor-
lar...

— Kurbanı biz kestik baba. Bak-
sana elime, oluk gibi kan aktı...

Huriye kocasının kolundan çek-
mekte devam ediyordu:

— Hadi herif, şimdi sarımsaklı
köfte soğuyacak...

Arabacı Cafer, nutuğun sonunu
tamamladı:

— Hadi beyler, inşaatın başlama-
sı şerefine buyurun sarımsaklı bul-
gur köftesine...

Cafer Ağa nutuk çekerken Sevim
de, Mediha da dinliyorlardı. Onlara
seslendi:

— Hadi Mediha baci, sizde buyu-
run sarımsaklı köfte ziyafetine!

Mediha:

— Sağol, biz yedik aham, dedi.

— Öyleyse çocukları yolla...

— Onlar da yediler.

Asaf, öne attığı adımını anası
böyle deyince geri çekti.

Fikret:

— Asaf, Osman, gelin siz, dedi.

Çocuklar, analarının gözlerine
baktılar. Mediha arkalarından itti:
— Gidin!...

Sarımsaklı köfte, tamamen bulgur
ve sarımsaktan yapıldığı için Cafer
Ağa tas tas su içti. Yemeğin so-
nunda Fikret'e:

— Sen atları çöz, yemlerini ver,
bismillâh başlayalım İran sarayına,
dedi.

Önce iplerle boyu üç metre o-
lan bir kare meydana getirdiler. Fik-
ret'in gözüne pek küçük gözükmüş-
tü:

— Biraz daha büyük yapsak ba-
ba? dedi.

— Ne yapacaksın oğlum büyüğü-
nü? Bir karı kocanız, top sahası
mı yapacaksınız?

Köşenin birindeki kazığı çıkardı-
lar. Kazığın çıktığı yeri Cafer Ağa,
besmele çektikten sonra kazmağa
başladı. Fikret de öteki çukuru ka-
zıyordu. Babası:

— İkisi senin oğlum, ikisi de be-
nim, bakalım hangimiz daha çabuk
kazacağız?

Yarım saat sonra dört çukurun
dördü de kazılmış hazırdu. Cafer A-
ğa, oğlunun kazdığı çukurlara baktı:

— Temel yetmişbeş santim oğ-
lum. Alaman topu bile yıkamaz ar-
tık bu evi. Al gel bakalım şu dire-
ğin birincisini dikelim!...

Sevim de gelmişti o ara:

— Haydi bakalım gelinim, yapı-
şın direğin ucundan. Nasıl olsa sa-
ray sizin.

Direğin bir ucuna Sevim, öteki u-
cuna Fikret geçti ve çukurun başı-
na getirdiler.

— Dikin bakalım!...

— Ya Allah, deyip direği havaya
kaldırdılar. Çukura sokunca, Cafer
Ağa, taşla, su istedi. Önce iri taşlar
çukura, sonra biraz toprak, yine
taş, yine toprak ve su... Çıkıp üstü-
ne çiğnediler.

İkinci, üçüncü ve dördüncü direk-
leri de aynı şekilde diktiler.

(Devamı var)

Yazısız

Milletler Gülüyor

Yeni evliler

Radyo idaresi dinleyicilerinin de katıldığı bir eğlence programı tertiplemişti. Spiker bir aralık mikrofona önüne gelip:

- Salonda, yirmi dört saatten beri evli bir çift varsa, onları sahneye davet ediyoruz! dedi.
- Birkaç dakika sonra, genç bir kadınla, cici, mini jüp giymiş, bir kız sahneye alkışlarla çıktı.
- lar. Spiker sordu:
- Yirmi dört saatten beri evlisiniz, öyle mi?
- Evet efendim!
- Öyleyse burada işiniz ne?

Bilet

Kadın, arkadaşına anlatıyor:

- Şu erkekler çok aptal mah-lûklar şekerim. Kocamla her kavgadan sonra onu, taşrada oturan annemin yanına dönmekle korkutuyorum.
- Bari işe yarıyor mu?
- Hem de nasıl! Her seferinde bilet paramı kuruşuna kadar veriyor!

Yazısız

Süpürge

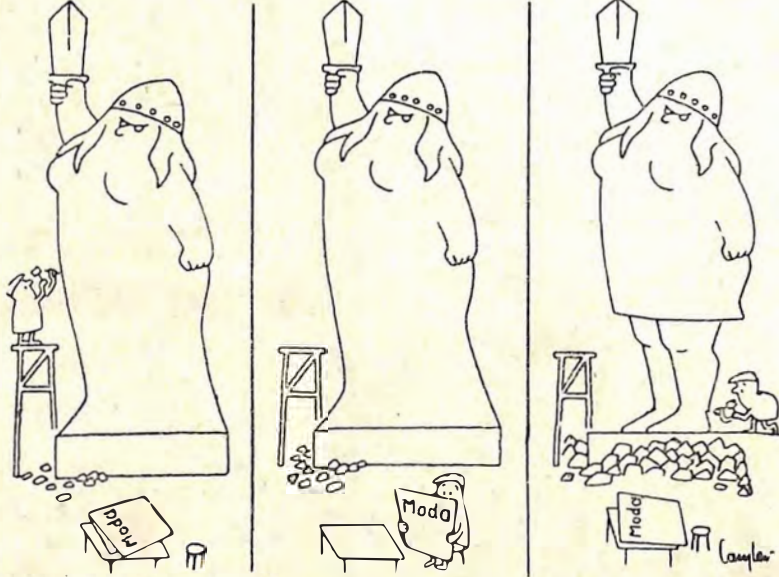
İskoçya'da yeni bir elektrik süpürge'nin reklamını yapan adam bütün evlerin kapılarını çalıp makineyi methediyor ve bu arada satmağa çalışıyordu.

Son çaldığı kapıyı sabahlıkla bir kadın açtı:

- Müsaadenizle, dedi, satıcı, en son icat-lara göre imâl ettiğimiz elektrik süpürgesini size göstereyim!
- Teşekkür ederim. Benim ihtiyacım yok! Fakat siz konuşma gidin. Onun süpür-gesini lâzım oldukça ödünç alırdım, dün iyi çalışmadığını farkettim!

Çiçeklerin isteği

- İki çiçek konuşuyorlardı:
- Ben orkide olmayı isterdim. Hem çok paraya satılır, hem de son günlerimi lüks bir apartmanda geçirirdim.
- Ben de papatya olmayı öyle arzu ediyordum ki... Erkeklerin tatlı sözler söyleye-rek yaprak yaprak soymasını hayâl ediyorum da...

Yazısız

Beyaz fare

KİNCİ Dünya Harbi sıralarındaydı... Londra'daki barlardan birine orta yaşlı bir adam girer. Ve barmene:

- İki duble viski! der.
- Barmen istenileni verir. Adam bardağı alır ve deri ceketinin cebinden içeri döker. Tezgâhın öbür tarafındaki adam, önce kıpırmızı olur, bir şeyler söylemek ister, neden sonra:
- Mösyö, der bu yaptığınız israftır! Hem de içkinin bu kadar kıymetli olduğu bir sırada! Acaba yapılan kısıntılardan sizin haberiniz yok mu?
- Barmen!... Barmen!... diye bağırır deri ceketli adam, siz kendi işinize bakın!
- Benim de işim bu! Bu içki içilmek için yapılmıştır, cebe konmak için değil!
- Ama ben de onu evcil fareme içiriyorum!
- Ben anlamam mösyö, yazıfem insanlara içki vermektir, hayvanlara değil!
- Böylece iki adamın sesleri gittikçe yükselir, nihayet deri ce-ketli adam bağırır:
- Canımı sıktınız! Devam ederseniz, bir yumrukta çenenizi dağıtırm!
- Bu sırada deri ceketin cebinden beyaz bir fare kafasını çı-kartır ve bağırır:
- Ben de aynısını kedinize yaparım! Anladınız mı?

- Kim gönderdi bu elbiseyi?
- Karşıkı komşunun karısı!

Arkadaş

Hırsızlıktan yirmi sene giyen bir suçluya acıyvermişti gardi-yan. İlk günü biraz teselli etmek için yanına gitti:

- Kendinizi böyle bırakmayın! İsterseniz ailenize haber vereyim sizi ziyarete gelsinler!
- Hiç kimsem yok ki! diye ho-murdandı mahkûm.
- Ya arkadaşlarımız?
- Çok var!
- Öyleyse sizi ziyarete gelebil-meleri için elimden geleni yap-a-cağım. Söz veriyorum!
- Zahmet etmeyin. Hepsı bu-radalar!...

Pansiyon

Adı «Aile Pansiyonu» idi. O sa-balı kahvaltıya inen müşteriler-den biri, patronu yanına çağırdı:

- Ekmeklerin iki tarafını da mı yağladınız? diye sordu.
- Patron sâfiyetle cevap verdi:
- Hayır, bir tek tarafını yağ-ladım!
- Müşteri mânâlı bir gülümse-meyle:
- Hangisi olduğunu lütfen gös-terir misiniz?

— İyi ki şu televizyonu kurtar-dınız payan... Yoksa sıkıntıdan patlardım!..

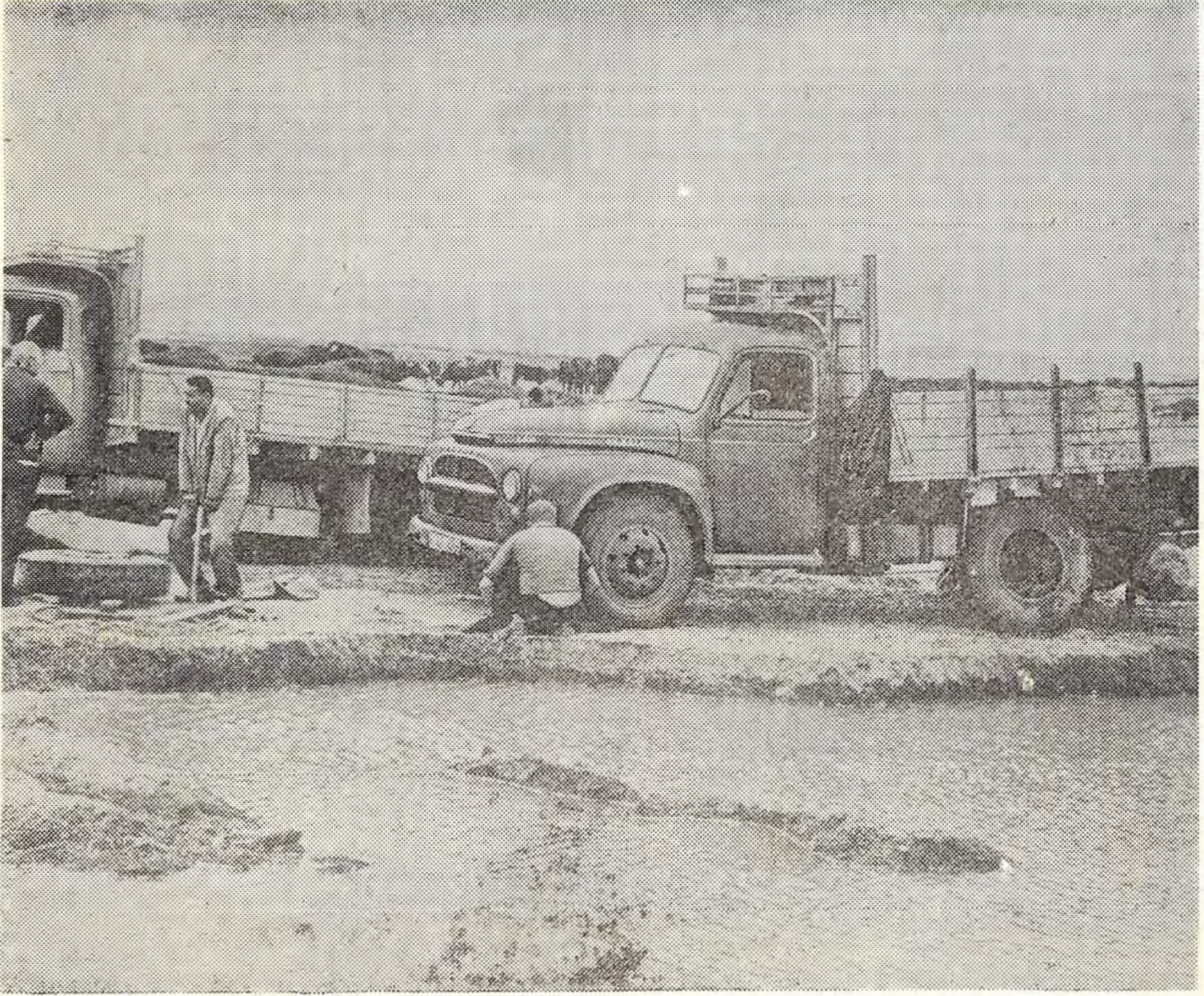
Falcı

Kralın biri saray falcısı nı başından de-fetmek istiyordu. Bunun için de fırsat kollu-yordu. Bir gün lâfın arasında sordu:

- Her şeyi önceden haber verebiliyor-sun. Ne zaman öleceğini de bilebilir misin?
- Kral'ın neler yapabileceğini ve bu soru-yu niçin sorduğunu cin gibi anlayan falcı, boynunu büktü, yavaş bir sesle:
- Majestelerinizden üç gün önce! dedi.
- Ve kral bunun üzerine bütün tasavvur-larından vazgeçti.

Haber

- İki okul arkadaşları arasında:
- Catherine Lanorx ile nişanlandığımı duy-dum. Tebrik edirim.
- Evet doğru. Ama şimdi her şey bitti!
- Çok iyi olmuş! Zaten o kız salağın bi-riydi. Sana lâayık değildi!
- Ayrıldığımı zannediyorsan yanılıyor-sun. Sadece bir ay evvel evlendik!...

Tuh... keşke U.S.ROYAL alsaydım!

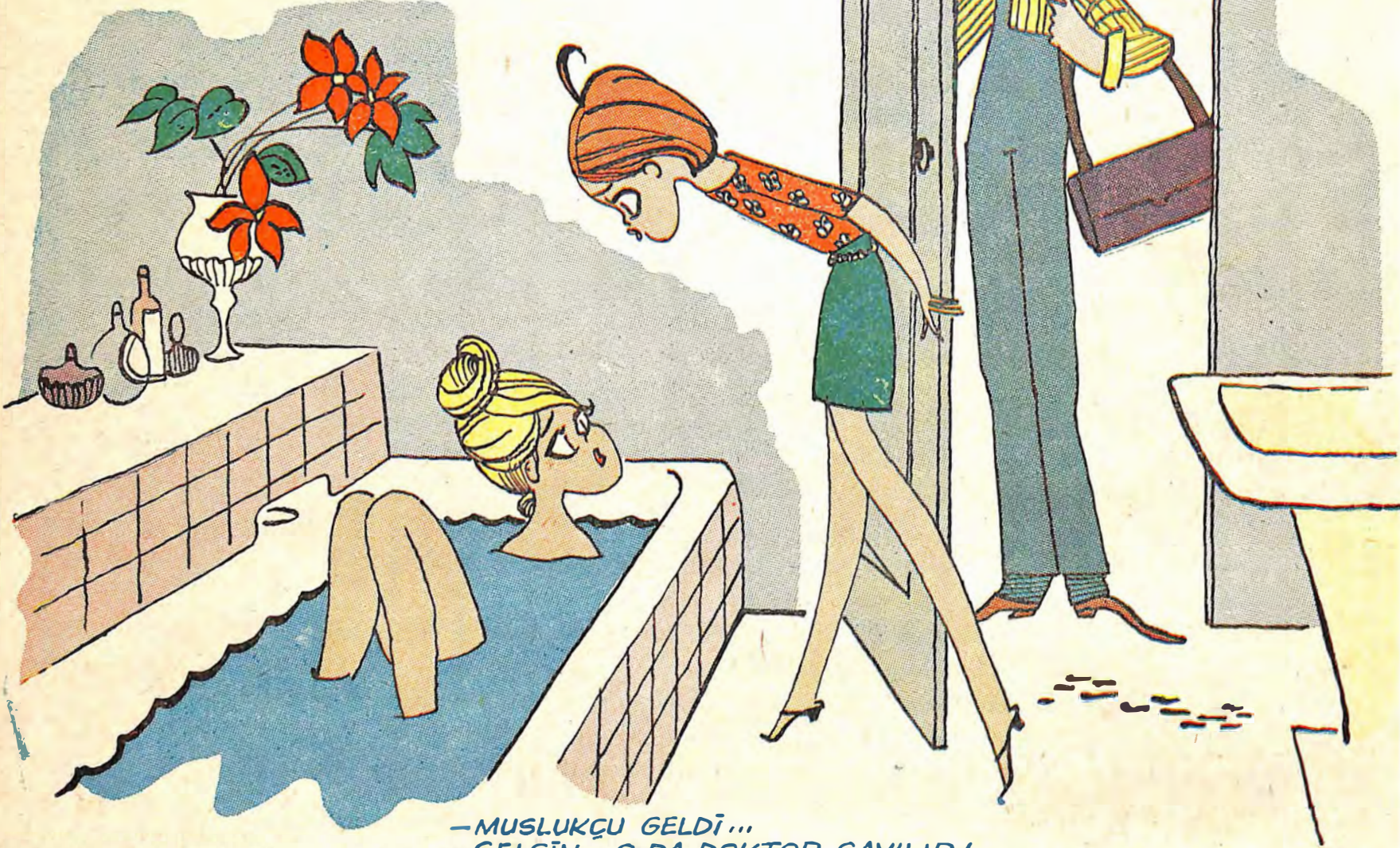
Lâstik patlaması herkesin canını sıkar... Hele bu, kamyonunuz kum yüklü iken ve dar bir yerde yukubulursa... Böyle bir aksilik ihtimalini mümkün olduğu kadar azaltmak için tedbirli davranınız... U. S. Royal lâstikleri fazla yüke, sarsıntıya, darbeler, hararete karşı çok dayanıklıdır. Harika birleştirici CVC sayesinde lâstigin taban ve gövde

kısımlarının ayrılması ihtimali bertaraf edilmiştir. İmalâta münhasıran naylon iplikler kullanılır. U. S. Royal lâstikleri her türlü yola çok iyi oturur. Rahat direksiyon sağlar. Vasitanızı U. S. Royal lâstikleri ile donatarak lâstikten yana rahat ediniz. U. S. Royal lâstiklerinin her vasıtaya uygun bir çeşidi vardır.

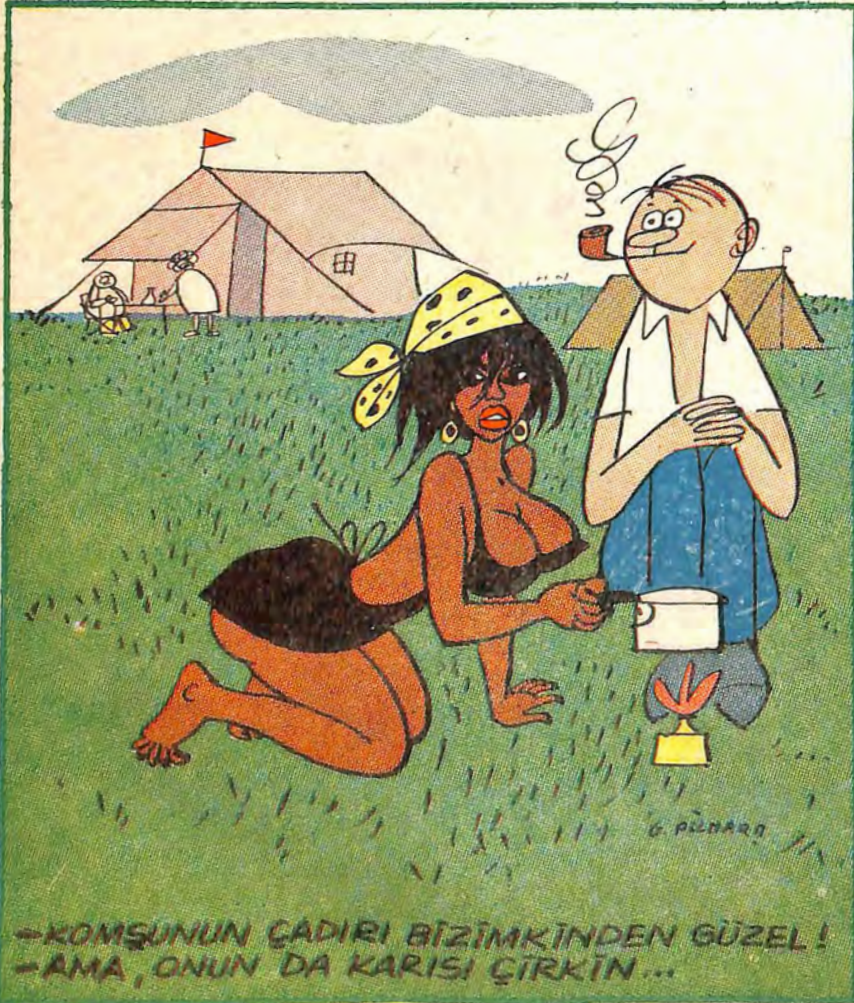

YAMAN ŞOFÖRÜN LÂSTİĞİ

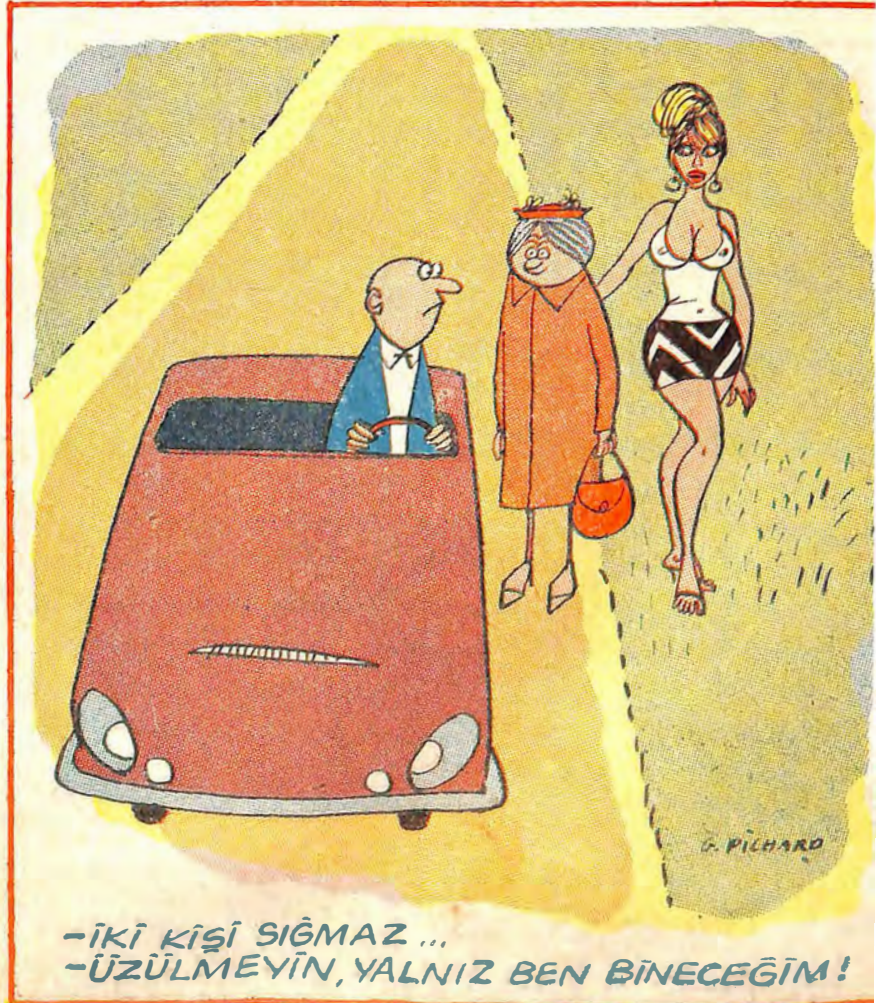
Akhaha

-MUSLUKÇU GELDİ...
-GELSİN ... O DA DOKTOR SAYILIR!

-KOMŞUNUN ÇADIRI BİZİMKİNDEN GÜZEL!
-AMA, ONUN DA KARISI ÇİRKİN...

-İKİ KİŞİ SİĞMAZ ...
-ÜZÜLMİYİN, YALNIZ BEN BİNECEĞİM!